JURNALUL S.F.

Nr. 84

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

JURNALUL SF face un apel către toate cenaclurile din țară și către fani de a contribui la reorganizarea activității fandomului.
Amănunte în articolul lui DAN POPESCU din pagina 12.
Așteptăm propunerile voastre!

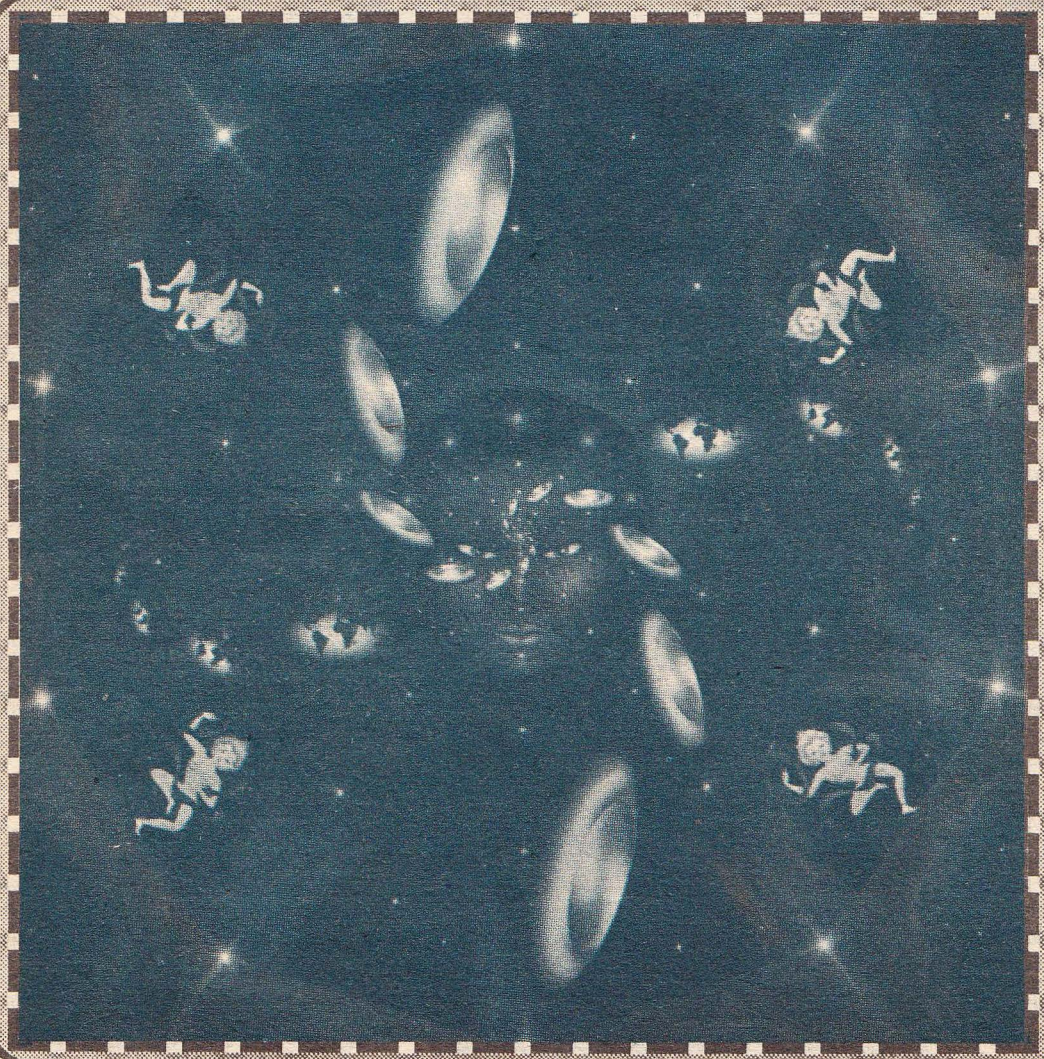

Ionuț Bănuță
Dan Doboș

Bridget Wilkinson
Fredric Brown

Participînd la concursul organizat de Jurnalul SF *puteți primi* GRATUIT *toate cărțile* SF *care apar !*

Nicolae Ariton
Don Simon

Dan Popescu
Arthur C. Clarke

TELEX INTERN

 # Cei care doresc excepţionala lucrare "Anticipaţia românească" de Mircea Opriţă (în curînd unul dintre numerele JSF-ului îi va fi dedicat) să expedieze comanda pe adresa ARSFan: strada Paris, nr. 1, cod. 1900, Timişoara. Se intenţionează retipărirea ei, cele 100 de exemplare scoase pe banii autorului fiind, natural, insuficiente.

 # Se solicită sponsorizare pentru realizarea unuia din filmele: "Castelul cu turnul de fildeş" sau "Beta Z III". Cei interesaţi îl pot contacta pe scenarist la sediul firmei ECLUSE - Bursuc, Lespezi, nr. 117, 5475, Iaşi.

Rezumate:

Castelul cu turnul de fildeş

Povestea unei civilizaţii dispărute aproape în totalitate şi rămasă în derivă.

Filmul e proiectat pentru 150 min.

Beta Z III

O misiune de cercetare a diferitelor teorii privind originea cometelor, în special a cometei Halley.

Film proiectat pentru 300 min.

 # Cenaclul "Sigma" roagă toate cenaclurile ce şi-au materializat activitatea prin editarea de fanzine sau reviste să le trimită pe adresa: Dan Popescu; PO BOX 3-49; 5500; Piatra Neamţ pentru a fi recenzate în paginile fanzinului "Sigma" ce apare în limbile engleză şi franceză şi care va fi trimis în străinătate.

 # Se pregătesc două numere speciale JSF - unul realizat de Ana - Maria Negrilă cu şi despre femeile din fandom iar cel de al doilea realizat de Adrian Bănuţă cu şi despre cei născuţi în zodia balanţei. Toţi cei interesaţi sînt rugaţi să ne contacteze pînă pe 20 septembrie. (Foto, prezentare, texte - max. 5 pagini dactilo, grafică - max. 5 lucrări, traduceri - max. 5 pagini dactilo, eseuri - max. 5 pagini dactilo). Totodată Jurnalul SF organizează un concurs - Miss JSF ; fotografiile - cît mai sf - sînt aşteptate pînă la data de 20 septembrie.

 # Autorul (autoarea) prozei - Visîndu-l pe Mart Senson - este înştinţat(ă) că i-a fost acordat premiul JSF - Atlantykron 1994 şi este rugat(ă) să ne contacteze cît mai curînd în vederea publicării lucrării. Dacă o va face în scris rugăm să se menţioneze motto-ul; dacă este debutant(ă) rugăm să ne expediexe şi o fotografie însoţită de o scurtă biografie.

 # ANTARG SF - revista asociaţiei Antarg din Piteşti - organizează cîte un concurs lunar, cu premii.

Lucrările sînt aşteptate pe adresa ANTARG, Casa de Cultură Studenţească, str. Panselor nr. 2, Piteşti. Tel. 681229

 # SuperNova organizează un concurs de proză sf, horror şi fantasy cu texte de max. 10 pagini, dactilografiate la 2 rînduri. Lucrările pot fi trimise pînă la 30 septembrie pe adresa: Red. Evenimentul; B-dul Ştefan cel Mare şi Sfînt; 6600, Iaşi. Premiile sînt în valoare de 20.000, 15.000, 10.000 la care se adaugă şi drepturile de autor.

 # Editura Nemira anunţă prelungirea termenului de predare a textelor pentru concursul Nautilus pînă pe 30 sept. Textele: dactilografiate la două rînduri, cu motto, într-un exemplar. Adresa: CP 26-38, Bucureşti.

 # Am început să primim deja telefoanele cîştigătorilor concursului Atlantykron '94. Astfel textul Slujbă temporară aparţine Anei-Veronica MIRCEA, iar Şoaptele îngerilor lui Dan DUMITRESCU. Îi aşteptăm şi pe ceilalţi.

Dragon & Microchips

- FRANŢA -

Nicolae C. Ariton

În lumea francofonă apar peste 50 de fanzine SF/F, cu tiraje cuprinse între cîteva zeci şi ajungînd pînă la două mii, în cazul fanzinului/revista **Planete à vendre**. Preţul este cuprins între „două timbre poştale" cu care editorul îşi amortizează cheltuielile de trimitere la destinatar şi 30-40 de franci francezi pentru fanzinele de lux.

Dragon & Microchips este un fanzin venit relativ de curînd - aproximativ de trei ani - în fanzinatul francez, în care există fanzine ca **Yelow Submarine** şi **Antarés**, de peste 10 ani. Editorii sînt Nicolas Miecret şi Philippe Marlin, tată şi fiu, Marlin fiind în fapt pseudonimul (vestitul vrăjitor Marlin) al lui Philippe Miecret - fiul.

Editat în două sute de exemplare, format A4, 120 de pagini realizate în Editura „L'Oeil du Sphinx" patronată de cei doi Miecret, fanzinul face parte din categoria celor de lux, atît prin conţinut, ţinuta artistică, cît şi prin preţul de 30 franci francezi exemplarul.

Nu e foarte greu să-ţi dai seama, chiar de pe numele de pe copertă, **Dragon &Microchips**, că fanzinul conţine materiale dedicate fantasticului („ Dragon") dar şi SF-ului pur („Microchips"). Nu trebuie uitat faptul că cei doi sînt fani pînă „în măduva oaselor" Lovecraft, cu înclinaţii spre ştiinţele oculte, dar şi pentru jocurile de rol şi cele pe calculator.

Conţinutul celor 120 de pagini este, în general cel al unui fanzin clasic francez: texte literare, multe recenzii de carte SF/F un „coin" al cititorilor, un interviu cu o personalitate din fandomul francez în cadrul rubricii „Les Maitres du Fandom", prezentarea detaliată a altor fanzine şi „news" în rubrica „derniere minute...". O notă originală o aduce fanzinului rubrica „Le bulletin de l'Universite de MISKATONIC", care chiar după titlu le produce emoţii fanilor Lovecraft. Citind cele douăzeci de pagini dedicate cunoscutului şi straniului scriitor american, realizezi că pe întreg globul - pornind din Canada şi ajungînd în Australia - „lovecraftienii" există într-un număr impresionant şi sînt foarte puternici: editează fanzine (chiar şi un „official magazine of the H.P. Lovecraft, The Arkham Advertisre, în USA), publică studii şi au convenţii anuale. Textele literare sînt grupate sub titlul general „Les Manuscrits d'Edward Derby" (o referire tot la Lovecraft), conţinutul acestora acoperind paleta largă de exprimare aflată între F-Horror-SF (în general francezii neacordînd o atenţie prea mare clasificărilor de acest gen, „specialitate" în care noi sîntem aşi).

Pe lîngă editarea fanzinului **D&M**, Les Miecrets (în Franţa, o familie poate fi numită astfel, asemănător cu Ioneştii, Popeştii de pe la noi) publică într-o cadenţă constantă, suplimente ale fanzinului, sub titlul de **Manuscrits D'Edward Derby**, în aceleaşi condiţii tehnice. Ultimul exemplar al acestui supliment are sub-titlul **„Reves d'Arkham"** şi cuprinde o selecţie de nuvele, scrise în manieră lovecraftiană, sau sub inspiraţia acestuia, de către scriitorul francez Jean-Jaques Nguyen. Mult mai interesant pentru mine mi s-a părut ultimul supliment **„Manuscrits d'Edward Derby"** şi intitulat **„Les Maitres du Sang"**, avînd ca temă generală vampirismul şi Dracula (suplimentul a fost realizat după proiectarea în Franţa a filmului „Dracula", al lui Coppola şi care a avut un enorm succes). La realizarea acestuia am contribuit cu un articol, „Dracula, Vlad Ţepeş et les Roumains" şi o nuvelă „Seule entre les vampires". Ar mai fi poate de adăugat că între paginile fanzinului **D&M** am mai colaborat cu cîteva articole despre SF-ul românesc, ultimul, „Bonjour, ici Roumanie Sf", iar primul, apărut în numărul 3, epuizat, stă la dispoziţia celor interesaţi în schimbul a două timbre poştale de 5 franci francezi (adică cam 3 000 de lei, nu-i rău, dar oricum nu se poate trăi de pe urma SF-ului nici publicînd măcar în Franţa), precum şi două nuvele :„Les Voleurs" şi „L'androide" (în numerele 4 şi 5).

Dragon & Microchips a ajuns în numai trei ani de existenţă undeva în fruntea topului fanzinelor franceze, iar după declaraţiile editorilor lui, acesta este doar începutul. Vom aştepta, vom citi, iar JSF-iştii vor fi ţinuţi la curent .

RADIO MEDIA BUZĂU
68,7 FM stereo
Aleea Industriilor, 1
O.P. 1, C.P. 101
tel. 40-38-446605
fax. 40-38-446604
Nu pierdeţi emisiunea "Weekend Stelar", în fiecare duminică la ora 13.00 !

CALENDARUL MANIFESTĂRILOR SF

* **Ciclul de conferinţe al lui Daniel** Fondaneche 21-23 septembrie - Iaşi; *Contact - 032/155758 George Ceauşu*
* RomCon '94: 30 septembrie - 2 octombrie - Baia Mare; *Contact - 062/429484 Cristian Şerban*
* Zilele "Vladimir Colin": 15-16 octombrie - Reşiţa; *Contact: Matei Donea*; str. Rozelor, nr. 16, ap. 3, cod. 1671, Oţelu Roşu, *tel. 055/531173*
* Zilele Pentagrama: 21-23 octombrie - Cluj; *Contact: Mihai-Victor Stoica*, Răşinari, *tel. 064/140620*; fax. 064-196557
* Zilele Helion: 25-27 noiembrie - Timişoara; *Contact: Cornel Secu, str Paris, nr 1, Timişoara*

JURNALUL S.F.®
PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994
Editat de : INTACT
COLECTIVUL DE REDACŢIE :
Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)
ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 23-27, sector I, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

TELEX EXTERN

JSF - 84

HA-A-AI SĂ PREMIEM, PENTRU MILENIUL TREI, HAI SĂ MAI PREMIEM UN PI-I-I-IC!

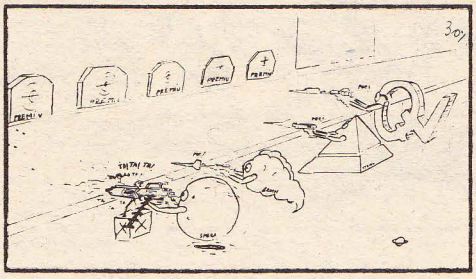

Cătălin Baciu -SFera (Brăila)

ATLANTYKRON-ul a venit şi a trecut. Spre bucuria unora şi spre dezamăgirea altora. *Normal*, la prima vedere. Mai puţin *normale* apar alte lucruri *normale* aflate în mod *normal* într-o stare *normală* de imersiune în mediile oficioase, chiar vag ocultе. Mă refer la modalitatea lacunară - ca să nu spun abisală - de jurizare. Ştiu că multă lume bună se va simţi cu coccisul lezat în ce are el mai bun, dar trebuie să ne învăţăm să spunem lucrurilor pe nume şi - mai ales - trebuie să învăţăm din greşeli şi să lăsăm de-o parte aşa-zisa stare de normalitate călduţă. Acesta este poate singurul lucru care e general acceptat şi - la fel de general - neaplicat.

Ce s-a dorit prin organizarea concursului din acest an?

1. s-a dorit o clară departajare a textelor în funcţie de dimensiunile acestora conform sistemului adoptat peste tot în lume;

2. acordarea unor premii care să fie chiar premii; crearea unui precedent de genul: "se poate";

3. utilizarea unui juriu compus din oameni de structură şi concepţii diferite care să atingă sau măcar să tindă spre acea "unitate în diversitate" atît de dorită de toată lumea şi care să se constituie totodată într-un prim exemplu de conlucrare fructuoasă între generaţii;

4. şi, nu în ultimul rînd, recompensarea lucrărilor MERITORII, deci nu acordarea unor premii de dragul de a le da.

Ce s-a realizat?

După părerea mea - subliniez: după părerea mea - nu s-a realizat nimic din acestea.

Astfel:

- texte încadrabile la secţiunea de schiţă au fost premiate în cadrul celei de povestire, deşi erau mult mai bune decît cele premiate ca schiţe, iar cele clasificabile drept povestiri au fost "avansate" la stadiul de nuvelă;

- fragmentarea fondului de premiere printr-o premiere de tipul "premiaţi, băieţi! numai premiaţi!", ceea ce a dus la includerea printre textele premiate şi a unora cu grave disfuncţii stilistice, anomalii la nivelul metaforic sau chiar lingvistic ca şi la apariţia pe "podium" a unui cîrnat de texte care a coborît nepermis de mult ştacheta concursului (cînd o să ne învăţăm să premiem doar ceea ce merită? e chiar atît de greu de priceput că un concurs poate renunţa la mai multe premii dacă textele cu pricina NU merită să fie premiate?;

- juriul s-a lăsat depăşit de situaţie, permisiunea acordată pentru primirea textelor şi după data general acceptată (lucru deja tradiţional) fiind una din cauzele majore; a mai "ajutat" şi cooptarea arbitrară a "personalităţilor" de conjunctură apărute incidental în tabără şi ignorarea notelor altora, membri "de juro" ai juriului;

- aici toţi vor sări pe mine: "da' cine eşti tu, bă, ăsta de conteşti pe toată lumea?", "de unde ştii tu ce merită şi ce nu merită să fie premiat?" etc., etc., etc. ş.a.m.d.; hai să presupunem prin reducere la absurd (după bunul obicei al matematicienilor) că nu este aşa, o simplă lecturare a textelor cu pricina vă va demonstra contrariul şi - ca să fiu sigur că m-aţi înţeles pe deplin - voi evidenţia cîteva mo(n)stre:

- sondele extrăgeau apa şi peştii de adîncime;

- lamele mi-au sărit de la brîu şi s-au aşezat cuminţi în poziţia de apărare învăţată din manualul de tactică aviatică;

- marea îşi trimitea mirosul de larg;

- tăietura ca un vagin de căţea pe ciclu;

- ia o plesnitoare şi un soft şi simte-te bărbat;

- braţele i se rotesc în mişcări lebădate;

- era scîrbos de toamnă; etc., etc. (multe alte perle se găsesc la pagina 12 şi lista e departe de a fi exhaustivă).

De obicei orice articol avînd un caracter cît de cît polemic este repede trecut în uitare ("Vade retro!"), dar măcar acum ar trebui să ne gîndim la o modalitate de jurizare care să fie capabilă să scoată în faţă textele care merită să fie scoase în faţă şi să le înfunde (definitiv!) în coşul de hîrtii pe celelalte. Şi de ce este nevoie de aşa ceva? Foarte simplu. Se apropie RomConul şi în lipsa unei astfel de metode de jurizare ne vom confrunta cu aceeaşi debandadă de anul trecut cînd treizeci de oameni au votat în numele tuturor împătimiţilor de science fiction din România.

"N-o să se întîmple aşa!" veţi spune, dar aşa spuneam cu toţii şi anul trecut şi aşa se va întîmpla şi la Baia Mare anul acesta şi aşa se va întîmpla şi anul viitor. Bineînţeles că marea majoritate nu se simte lezată de acest lucru, deşi ar trebui avînd în vedere faptul că aceste produse ale "spiritului" artistic vor purta eticheta şi girul fandomului românesc pentru cei din afară.

Şi-atunci care-i rezolvarea? Există vreo soluţie? Da; soluţii există. Doar cu un minimum de efort pot enumera vreo treipatru. Problema adevărată este cu totul alta şi deloc nouă: veleitarii de conjunctură ce-şi cred limitele undeva la linia orizontului uitînd că - datorită miopiei forte cu care sînt înzestraţi - orizontul se află - pentru ei - la numai cîteva unităţi de măsură (SI). Cînd vor conştientiza acest lucru multă lume va răsufla uşurată şi multe aspecte îşi vor schimba spectrul coloristic spre roz-bonbon. Să sperăm că nu se va întîmpla conform calendelor greceşti.

P.S. Sper că v-aţi dat seama de unde este parafrazat titlul articolului pentru că a ţinut ani de zile afişul festivismului utecisto-cîntareoromânist de fiecare zi, iar dacă nu înseamnă că au existat şi indivizi capabili să "evazioneze" în sf. Băftoşilor!

P.P.S. Întrucît pînă să-mi termin eu articolul a sosit şi unul pe aceeaşi temă semnat de Dan Popescu (pag.12) l-am redus la capitolul soluţii pe al meu pentru că împărtăşesc în mare parte punctul lui de vedere.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Elena ŞTEFĂNESCU

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

ANTARG - Piteşti

Asociaţia de Literatură SF "ANTARG" a fost înfiinţată în 1983. În prezent are 26 de membri de bază şi funcţionează în cadrul Casei de Cultură Studenţească din Piteşti. Comitetul de conducere este compus din:

- Cezar Mazilu: Preşedinte
- Raphael Cîrlig: Vicepreşedinte
- Mădălina-Kado Stamatin: Secretară
- Cristian Petrescu: Trezorier

Anul acesta au editat primul număr din ANTARG SF pe care speră să o scoată cu o peridicitate lunară. Ca planuri de viitor: Zilele ANTARG în luna mai a anului viitor şi - mai curînd - o lansare a JSF în Piteşti.

Contact:
Mădălina Stamatin: 628341
Vali Coman: 681229.

ANTARG SF

Publicaţie lunară de anticipaţie

EDITORIAL

Într-o lume saturată ikebane, cu violenţă, sex şi ar într-o atmosferă ce se dore accesibilă, într-un peisaj pestriţ lumii noastre editoriale, revista faţă se vrea un elogiu ad fanteziei, vârstei tinere şi a ce ce a fost Alexandru Bolu...

Cezar Mazilu

SUMAR

Ray Bradbury: Apeducul
Cezar Gheorghe: Nivele de realitate
Cinescu Alin & Miroiu Alin: Roşcatul
Cezar Mazilu: Ah, ce aer, ah, ce cer
Tiberiu Frim: Eue şi Alipt Împăsărirea
Antone Silviu: Poveste cludar
Rafael Cîrlig: Ultima d
M.T. Popescu

Dan Dobos

SCRINCIOBUL

premiul pentru schiță Atlantykron '94

Nimeni n-ar fi putut spune la ce privea Bin Tor. Luminile discrete ale navei sale se scurgeau prin atmosfera verzuie pînă la cei trei ochi galbeni și mari ce se mișcau imperceptibil la capătul filamentelor lor subțiri. De deasupra consolei de comandă, hubloul strălucea albastru stercurîndu-i fiori ciudați în trupul flasc și plin de crestături. Întoarse tentaculele spre comenzi și își încordă simțurile. Totul era în ordine. Atunci de unde spaima ce se cuibărise în gîndurile sale? Trăia singur de aproape trei decade și știa că nimeni nu se va aventura să-l ajute în această parte a galaxiei, dacă ...

„Misiunea ta ne costă un sfert din energia pe care steaua sub care te-ai născut o aruncă în univers într-o zi standard. Știm că îți va fi greu dar amiteşte-ți de Relia!

Avem încredere în tine."

Simți groaza cum încearcă să-și facă loc spre creierul său. Văzu imaginea strelilor atacînd ... crud, precis, meticulos, ca un bisturiu ce extirpă. Loviseră edificiile sfărîmînd ouăle și cristalidele femelelor ... Cum poți lupta cu un dușman care știe mai bine chiar și decît tine ce gîndești. Fuseseră nevoiți să construiască mașini. Și apoi le trebuiseră cinci ani să le distrugă pe cele ce nu vroiau să se oprească, incapabile de a-și deosebi stăpînii de inamici.

„Avem încredere în tine..."

Atinse cu o prelungire a cozii consola. Pe ecran începură, pentru a cîta oară, să se perinde articolele Regulamentului.

„... nu are importanță. Din punct de vedere al aptitudinilor telepatice o rasă nu poate evolua.Dacă aceste calități există, atunci e numai o chestiune de timp atingerea ..."

Era scîrbos de toamnă. Undeva, lîngă scrînciob, vîntul stîrnise un vîrtej de frunze moarte de arțar, ca un mănunchi de mîini amputate ce izvorăște din pămîntul îmbîcsit de mucegaiuri și încearcă să apuce și să tragă spre adînc tot ce întîlnește în cale. Țipînd vesel băiatul se năpusti în vîltoare și Vlad simți o gheară înghețată zgîriindu-i spinarea. Parcă molipsite de frenezia copilului, frunzele începură să se rotească mai repede. De sus crengile vinete priveau cu indiferență. Ele nu cădeau toamna.

Norii erau negri și urîți ca niște porci ce se tăvăliseră în noroaie și apoi zburaseră murdărind cu ființa lor lumina zilei. A doua zi avea să ajungă din nou cu pantofii murdari la slujbă. Acasă, soția nu va uita să-i aducă aminte de apa ce se scurgea pe balcon fiindcă nu se învrednicise să chituiască geamurile. Se ridică de pe bancă și-și lăsă pantofii negri și strălucitori să-l poarte în lungul aleeilor troienite de uscăcune sfărîmicioasă.. Gîndurile îi zburară, păsări bolnave, spre locuri unde să poată vedea lumina soarelui.

„Sufletele ar trebui să fie ca berzele ... Să aducă prunci, iar toamna să plece în Egipt."

O minge mare și roșie i se rostogoli la picioare. Avea buline albe și părea făcută din unirea pălăriilor a două ciuperci otrăvitoare. Mai văzuse undeva secvența la care lua parte. Într-un film în care întîmplarea sădea optimism în sufletul unui erou deprimat. În fața lui apăru o fetiță. Fetița-care-mănîncă-tot-și-apoi-se-spală-pe-dinți. Stătea într-o poziție ciudată, cu un picior în aer, ca și cum ar fi așteptat ca el să facă primul pas sau i-ar fi fost frică. Îi zîmbi. Copila ridică mingea. Era aproape de două ori mai mare decît capul ei. Din spate se auzea bocănitul sonor al unor tocuri.

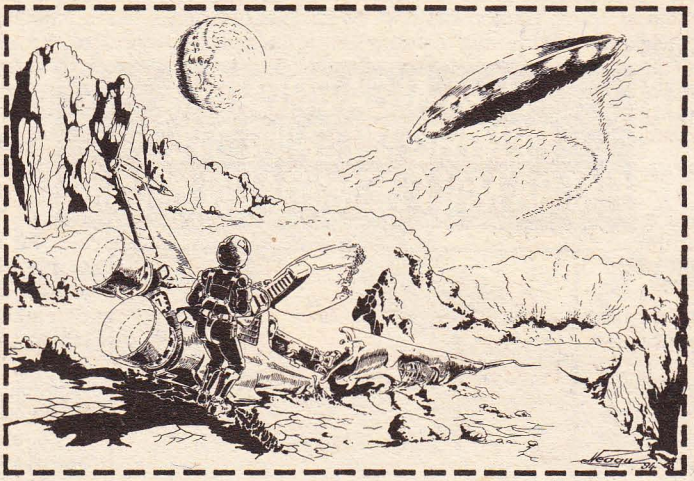

Ioan Neagu -BrAnt (Brașov) - premiul II grafică Atlantykron 1994

– Iulia, cere-ți scuze! L-ai tulburat pe domnul.

Vlad era sigur că demersul femeii urmărea să-i arate ce bine educată era fetița-care-mănîncă-tot-și-apoi-se-spală-pe-dinți.

– Vă rog să mă scu'ați.

– Nu-i nimic puiule ...

„puiule, stupid, aproape avicol de stupid ..."

Ridicînd privirea, din străfundurile memoriei, îi răzbătu o amintire sfărîmînd într-o singură tresărire toate barierele pe care le construise cu migală timp de șapte ani. Poate clădise pe un teren rău sau poate există șuvoaie ce nu pot fi stăvilite.

– Mami, vleau la sclînciobel !

– Și eu vreau tăticule!

Timpul înghețase perfid.

– Bună ziua Vlad.

– Bună ziua Mara ... adică ... sărut mînă Mara.

– Hai să așezăm copiii în scrînciob.

„L-ai tulburat pe domnul ..."

„... Un indiciu important este structura politică a societății. O rasă cu aptitudini telepatice va opta pentru un sistem de organizare bazat pe ideea accesului nelimitat al fiecărui individ la procesul decizional. Extrapolarea acestei tendințe duce în mod logic la necesitatea unei comunicări totale și neîntrerupte în cadrul comunității. Există deci posibilitatea ca, în condițiile unui anumit stadiu de dezvoltare tehnologică, să se treacă la protezarea creierului cu dispozitive artificiale menite să amplifice capacitățile psi. Această direcție este foarte periculoasă deoarece observă condiționarea biologică spre agresivitate, condiționare estompată gradat la ființele ce exploatează în mod natural posibilitățile lor mentale."

– Pe toți zei! Dacă mașnegii din Consiliu nu ne-ar vîntura mereu pericolul războiului cred că am putea învăța cîte ceva de la ei.

– Bin, trebuie să te previn că înregistrez tot ce spui și că cei ce te-au trimis aici nu ar fi mulțumiți să te audă vorbind astfel.

Mașina ce-i vorbise semăna vag cu un semen.

– Știu prietene, dar uneori îmi este greu. Pe planeta mea acum se strîng fructe pentru sărbătoarea Nașterii și toți așteaptă să-și vadă urmașii.

– Ei și? Tu n-ai fost acasă cînd ei au însămînțat stirpea. De ce te gîndești la astfel de lucruri?

– Poate că anul acesta aș fi cîștigat întrecerile și aș fi putut să o am pe ...

– Știi foarte bine ce spune Regulamentul în cazul acestor situații.

– Da ... am să ascult Legile.

„ ... de o mare însemnătate este atitudinea în fața dispariției fizice a semenilor. O rasă telepată va apăra viața unui singur individ, chiar dacă acest lucru va implica riscuri și energii enorme. Este posibilă chiar periclitarea unui număr mai mare de ființe decît cele amenințate inițial. Acest lucru se explică prin faptul că suferința pricinuită prin moartea semenilor se va împărți tuturor membrilor colectivității. Un alt motiv este acela că moartea unui individ slăbește și dezorganizează ansamblul relațiilor din cadrul societății. De asemenea în fiecare ..."

– La ce te gîndești, Bin?

– Îmi plăceau ...

@@@

Banca era udă. Și acoperită cu frunze. Se așezară pe ele.

– Să nu mă întrebi ce mai fac!

– De ce?

– E banal.

– Crezi?

Mara îl privi și, ca întotdeauna, simți că se pierde în adîncul ochilor mari. Și poate că s-ar fi aruncat liniștit în pupilele larg deschise dacă n-ar fi știut că acolo, în spatele irișilor, nu e nimic, ... sau poate că e ceva, o oglindă rece și plată. Profunzimea pe care o căuta nu existase niciodată. Dar trecuseră șapte ani ...

– Ce mai faci?

– Îmi păzesc băiatul. Parcurile sînt locuri periculoase ...

„Bestie"

– ... Eu mi-am pierdut sufletul pe aici pe undeva. Cred că nu departe de banca asta. Am senzația că dacă vom da frunzele deoparte îl vom găsi pe jumătate putrezit.

„Bestie"

„Ce frumoasă ești."

Copiii e legănau cîntînd un cîntec idiot despre un ied neascultător

„Le stă bine împreună."

„Cred că se plac ..."

– Nu se leagănă prea tare?

– Nu cred. Și apoi copiii și bețivii au un Dumnezeu al lor. Cred că ar fi fost mai bine să beau mai mult în tinerețe ... și poate și acum.

„Încetează!"

Vlad o privi contrariat.

– Tocmai încetasem cu puțin înainte ca tu să apari din nou. Dacă nu-ți place poți pleca.

„Bestie ... încă te mai iubesc. Abia acum te iubesc."

„Dumnezeule cît e de frumoasă. Îmi vine să mușc din ea ca dintr-o rodie pîrguită."

Totuşi, cînd ea s-a ridicat de pe bancă, el a prins-o de mînă.

– Iartă-mă. Totul este pe dos ... Parcul şi copacii şi acum tu ... Înainte de a se aşeza femeia îşi şterse o lacrimă.

„E ca în filmele pentru fetele bătrîne."

– M-am mutat la mama acum. Soţul meu a găsit aici de lucru.

„... atît de aproape ... e ca un blestem ..."

„Am insistat sperînd să-ţi vorbesc ... dar cred că e prostie ..."

– Şi tu?

– La anul voi fi profesoară. Dacă voi reuşi la concurs.

„Tu, vagabond nostalgic, tu ce mai faci?"

– ... !!!

– Eu îmi caut un servici.

„De ce mint? Mi-e ruşine ..."

– Şi evident nu găseşti.

– Evident nu.

– Cine are nevoie de un tip care ştie din toate cîte puţin dar se pricepe doar la ...

„ ... adorat"

„ ... plîns"

„ ... eu."

„ ...tu."

Arăta la fel. Poate doar şoldurile s-au mai împlinit ... Ridică privirea spre cer şi realiză ă în toţi aceşti ani desenase doar ura şi dezamăgirea sa.

– Mai pictezi?

– De fapt numai asta fac.

– Ce?

„Pe tine. Am o sută douăzeci şi şase de portrete."

– Copaci, frunze, parcuri. M-am specializat în arţari şi plopi.

„Dar pe mine?"

– Fără portrete?

„Bestie."

– Fără.

„Bestie."

@@@

„... cunoscute sub denumirea de manifestări artistice sînt expresia personalităţii unui individ, materializate în forme ce se adresează specific, dar nu exclusiv, receptorilor energetici ce mediază contactul cu mediul de dezvoltare. În general arta nu este compatibilă cu societăţile în care se observă un grad mare de suprapunere a conştiinţelor. Se presupune că artiştii sînt cei mai influenţaţi de fluxul telepatic în care trăiesc. Acest fapt stă la baza... "

– ... metodei de monitorizare şi acordă şansa ca testul să se facă avînd ca subiect indivizi biologic puţin dotaţi ...

– Ştii foarte bine Regulamentul.

– E singura distracţie pe aici.

Bin Tor îşi aduse aminte de edificiile albe ce-şi vor deschide porţile, de unde vor apărea femeile ... sau nu vor mai apare. Şi copiii ... Oare ce culoare vor avea ochii lor anul acesta? Doar edificiul stirpei sale va rămîne umed şi rece, şi-şi va ţine ferecate uşile. Era nedrept.

– Îmi pare rău ...

– Cum poate ţie să-ţi pară rău?

Maşina se opri pentru o clipă dar continuă pe acelaşi ton:

– Cred că ar trebui să vi la decodor. Activitatea subiectului pare să atingă cote extrem de înalte.

– De ce?

– Vorbeşte cu o femelă. Se pare că misiunea noastră se apropie de sfîrşit.

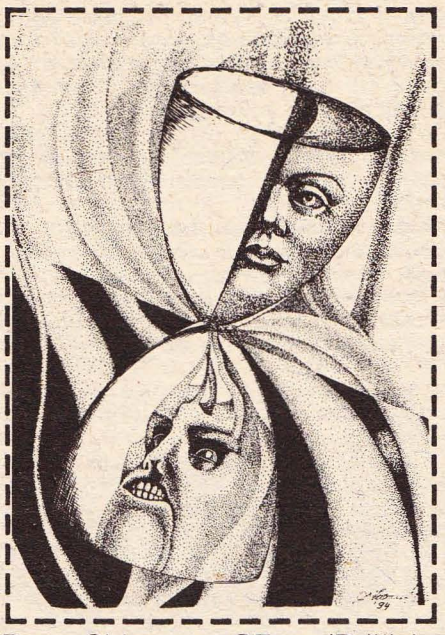

Dana Chiorean - SFera (Brăila) - premiul I grafică Atlantykron 1994

– Misiunea mea! Misiunea mea!

@@@

Copiii continuau să cînte cu entuziasmul acela anost cu care doar ei pot cînta despre un ied neascultător. Fuseseră colegi de şcoală iar iubirea lor crescuse ocrotită de toată lumea dar şi într-o notorietate ce îi deranja. Părinţii treceau cu vederea lucruri pe care, poate, ar fi trebuit să le pedepsească. Vlad credea chiar că tată-său fusese sincer atras de privirea limpede a Marei. Profesorii cei mai severi zîmbeau văzîndu-i împreună şi uneori îşi aduceau aminte de prenumele lor. Aveau aceleaşi note şi erau evident numiţi de colegi Romeo şi Julieta. Cînd primele vîrtejuri de sînge primăvăratic le orbiseră minţile, trupurile se îngemănaseră cu o frenezie pe care nu o mai simţiseră pînă atunci. Oricum, toată lumea ar fi fost uimită să fie altfel. Urmau un destin implacabil şi nu se străduiau să-l eludeze.

– Dumnezeule, de ce mă simt atît de bătrînă?

– Fiindcă eşti. Sîntem. Ne privim copiii jucîndu-se împreună.

„Putea fi al tău."

„Putea fi a ta."

„Puteau fi ai noştri."

– Îţi aduci aminte ...

„Da ..."

– Refuz să răspund la orice întrebare ce începe cu cuvintele astea.

– ... cum era atunci?

„E idiot, cum ar putea uita?"

„E idiot, cum aş putea uita?"

– Ştii ... atunci ... îmi degeraseră mîinile scormonind după ghiocei chiar aici în parc.

– Eram anormal de normali.

Mara îl privi lung. Din spatele irişilor întunericul îl pîndea. Sau poate îl ademenea.

– Ai tăi erau plecaţi.

– Ai mei erau plecaţi.

– Nu v-aţi împăcat?

– Niciodată cu adevărat.

„Ai ieşit din haine ca un lujer de zăpadă. La fel de speriată şi de delicată. A trebuit să-mi alin mîinile îngheţate."

– E urît afară.

„M-ai luat în braţe ... ai putea şi acum ..."

– E frig.

Mara se strînse lîngă el. Impermeabilul foşni uşor. Chicotire. Umărul se cuibări. Obişnuinţă. Simţea în pîntece un soare mic şi dogoritor a cărui lumină ...

„ ... doar noi o putem vedea."

@@@

„ ...În general fiinţele a căror înmulţire se bazează pe un potenţial comportamental al unui sex faţă de altele au reguli stricte în tot ceea ce priveşte actul sexual. Această realitate este o manifestare atavică a necesităţii primordiale a speciei de a se reproduce. În mod evident constrîngerile ce limitează comportamentul sexual vor fi majore şi este deci foarte probabil ca în aceste momente să se manifeste capacităţile telepatice ale indivizilor în scopul sustragerii de la controlul exercitat de ceilalţi membrii ai comunităţii."

Bin Tor citea înregistrările. Era stăpînit de o emoţie puternică.

– E o decizie importantă.

– Adineauri erai o persoană foarte importantă în proprii ochi.

– Încă sînt ...

– Dovezile sînt mai mult decît evidente.

– Aşteaptă. Să vedem ...

– Eu am mai mult timp decît tine, rosti maşina retrăgîndu-se într-un colţ al cabinei.

@@@

„ ... Te-aş strînge şi te-aş legăna ca pe Iulia"

„ ... şi eu aş adormi"

„ ... cu capul afundat în părul meu"

„ ... şi abia apoi"

„ ... uitarea"

„ ... întunericul din spatele ochilor"

„ ... abisul şi plăcerea"

„ ... încă te mai iubesc"

„ ... şi eu"

„ ... Mara"

„ ... Vlad"

@@@

RAPORT FINAL

Conform regulamentului am decelat un eşantion reprezentativ de indivizi cu aptitudini artistice. Dintre ei, un mascul avea caracteristicile mentale ce se suprapuneau perfect peste domeniul de valori în care aparatura de bord are sensibilitatea maximă. Monitorizarea a durat patruzeci şi opt de zile locale şi s-a încheiat în momentul în care, aşa cum prevede Regulamentul, subiecul a intrat în contact mental deplin cu un partener de sex opus. După cum se poate constata şi din înregistrările prezentate în anexa 5 manifestarea capacităţilor telepatice a fost clară. Comunicarea nu a avut în vedere amintiri comune sau adevăruri unanim acceptate. Asistentul maşină a stabilit că înşiruirea de cuvinte a fost perfect logică şi a calculat că probabilitatea ca ea să fi fost întîmplătoare este de 0, 0001. Am considerat aceşti parametrii încadrîndu-se în limitele definiţiei din articolul 123 al Regulamentului şi în virtutea articolului 1 din acelaşi act am distrus planeta ce reprezenta un pericol de grad zero pentru lumile civilizate.

@@@

Undeva, în spaţiu, pe un disc de aur sînt gravate siluetele unui bărbat şi a unei femei. Sînt goi iar bărbatul are mîna ridicată în semn de prietenie.

FANS ACROSS THE WORLD
NEWSLETTER 38, IULIE 1994

SF DAYS NRW

Nu am fost avertizaţi, înainte de a pleca, de timpul deosebit de cald, dar normal aici, în această perioadă. Cu toate că centrul convenţiei a avut aer condiţionat, a fost înăbuşitor. Ea într-o sîmbătă după-amiaza cînd, cînd, după ce am dat pe gît conţinutul celei de-a douăzecea sticle de Coca-Cola, am realizat care era diferenţa esenţială între organizarea de aici şi cea din România: germanii aveau frigidere mai bune ...

„SF Days" (NR: zilele SF, traducere valabilă numai pentru românii-români şi francofonii!) a fost organizată de către grupul SFCD North Rhine Westphalia ca un congres SF literar, în contrast cu ambianţa multor congrese ţinute aici, dar în acelaşi mod în care s-a realizat Mexiconul în Marea Britanie. Marea majoritate a fanilor germani au locuit la prieteni, în împrejurimi, sau au dormit pe jos, sau în cămine studenţeşti. Fanii străini şi invitaţii au locuit în Hotelul Ramada din vecinătate. În consecinţă, stilul anglo american de organizare nu s-a întîlnit chiar dacă fanii au zăbovit în jurul centrului convenţiei pînă spre miezul nopţii, în special după masa de duminică seara.

Nu a existat nici un bar dar de la un frigider de lîngă masa SFCDNRW se servea bere, Coca, Fanta şi apă minerală. A fost bine venit în arşiţă. Pe timpul zilei, un bufet cu autoservire, plasat la parter, servea prăjituri, salată, şnitele, cartofi prăjiţi, cafea şi multă Coca şi bere, la un preţ mai apropiat unei cantinei studenţeşti decît unui hotel.

Invitaţii au fost: Kattherine Kurtz şi George Alec Effinger. articolele lor au fost în engleză, multe dintre celelalte materiale fiind în germană. Pe lîngă fanii englezi, au mai participat şi cei olandezi şi belgieni.

Au fost expuse cîteva secţiuni transversale ale navelor spaţiale realizate de fanii germani, utilizînd grafica pe calculator. Au meritat să fie văzute. Sper că o parte din acest material să fie prezentat şi la „Interscion". Tema convenţiei a fost mediul şi ecologia. Pe lîngă o expoziţie de mediu au fost prezentate şi articole. Engleza, limba invitaţilor, a fost utilizată la aceste expuneri, chiar şi Katheina Steinmuller şi Erik Simon au folosit-o, cu greutate, la prezentarea lucrărilor lor. Din păcate, Steinmuller a fost bolnav, s-a îngrijit să-şi trimită discursul, dar n-a fost acelaşi lucru. Erik Simon a propus un joc deschis: o simulare a situaţiei în care ţiţeiul şi petrolul ar deveni combustibili ineficienţi. A mers bine pe un grup mic – o repriză, o semigrupă – bine pregătit.

Sălile cu cărţi au conţinut standuri cu cărţi în limba germană, de asemenea mărfuri Star Trekşi standuri RGP. Cărţile în limba engleză au putut fi obţinute atît de la comercianţii germani,cît şi de la centru Fantasy, care şi-a adus un stoc bun de volume broşate. Multe cărţi în engleză, ca de atfel şi cele în limba germană, au ajuns în Olanda sau Belgia, deci şi fanii germani şi Centrul Fantasy au fost mulţumii de vînzare.

Am văzut suficiente fanzine (stilul continental) în vînzare, mai multe decît la alte congrese la care am mai fost în Germania.

Fanii se plîngea de calitatea inferioară a traducerilor de carte SF. Katheerine Kurtz, de asemeni, ne-a arătat o carte a ei în care o pagină de reclamă pentru concentrat de supă a fost inserată în mijlocul textului, în aceeaşi grafică ca şi cartea.

Tinerii fani ex-RDG au fost mai puţini, dar şi mulţi fani din zonele îndepărtate din Vest au absentat.

Tema ecologică a congresului şi-ar fi avut locul aici, dar fandomul german pare s-o fi schimbat în timp ce-am fost plecată – şi nu sînt obişnuită cu asta în Vest.

În 1991, fandomul german păreatînăr, erau ţi fani mai în vîrstă, dar ei apăreau mai rar. Ceva s-a schimbat. Da, fanii au cu trei ani mai mult – dar ei au adoptat, deasemeni, o generaţie mai bătrînă de critici şi scriitori din RDG, lucru ce a influenţat ambele părţi. SF Days NRW vor să organizeze Euroconul din 1999. S-ar putea să merite să fie văzut ...

Consemnat: Bridget Wilkinson (C)
Tradus: Marina Ivanov

Notă – Mulţumim lui Bridget Wilkinson pentru acordul de a reproduce acest articol apărut în FATW # 38

Fredric BROWN

EXPERIENŢA

Prima expediţie marţiană, spuse profesorul de istorie, cea care a urmat explorării preliminare cu astronave de recunoaştere neavînd decît un singur om la bord şi care urmărea să stabilească o colonie permanentă pe planetă, a pus un mare număr de probleme. Una dintre cele mai stînjenitoare era: cîţi bărbaţi şi cîte femei trebuiau să plece într-o echipă de treizeci de persoane care îşi lua zborul către Marte?

Faţă de acest punct se confruntau trei teorii.

După prima, astronava trebuia să ducă 15 bărbaţi şi 15 femei, dintre care, fără îndoială, cei mai mulţi şi-ar fi găsit cîte o pereche, dînd coloniei o pornire rapidă.

După a doua, ar fi trebuit să fie 25 de bărbaţi şi 5 femei (cu toţii dispuşi să semneze o renunţare la orice pretenţie de monogamie), din motivul că 5 femei puteau să satisfacă uşor 25 de bărbaţi, iar 25 de bărbaţi ar satisface 5 femei chiar şi mai mult.

În sfîrşit, susţinătorii celei de-a treia teorii au declarat că expediţia ar trebui să fie compusă din 30 de bărbaţi, pentru că, în aceste condiţii, bărbaţii s-ar putea concentra mai bine asupra sarcinilor care îi aşteptau. În plus, de vreme ce o a doua navă interplanetară urma după vreun an, navă care ar putea conţine mai ales femei, n-ar fi fost o privare prea crudă pentru bărbaţi să îndure celibatul pe această durată. Cu atît mai mult cu cît erau obişnuiţi; cele două şcoli de Cadeţi Spaţiali, una de bărbaţi şi alta pentru femei, nu admiteau nici o excepţie în ceea ce priveşte separarea sexelor.

Directorul Expediţiilor Interplanetare rezolvă cearta printr-un mijloc foarte expeditiv. El... Da, Miss Ambrose?" O fată, în clasă, ridicase mîna.

„Domnule profesor, această expediţie era cea comandată de căpitanul Maxon? Cel care a fost numit Maxon Campionul? Puteţi să ne spuneţi de unde i-a ieşit această poreclă?"

– Ajung şi acolo, Miss Ambrose. În clasele mai mici vi s-a povestit despre expediţie, însă nu vi s-a povestit totul. Sunteţi acum destul de mari ca să aflaţi.

„Directorul expediţiilor Interplanetare rezolvă disputa, tăie nodul gordian, anunţînd că membrii expediţiei vor fi aleşi prin tragere la sorţi, fără să se ia în consideraţie sexul, dintre elevii ultimului an din cele două academii spaţiale. Nimeni nu se îndoia că era chiar el de partea celor care cereau 25 de bărbaţi şi 5 femei, de vreme ce şcoala de băieţi număra cinci sute de elevi, iar cea a fetelor abia o sută. Legea probabilităţilor spunea că proporţia aleşilor urma să fie de 5 bărbaţi pentru o femeie.

„Numai că legea probabilităţilor nu se poate aplica la o situaţie anume. Şi se întîmplă ca la loterie, să tragă biletul cîştigător 29 de femei faţă de un singur bărbat.

„Toată lumea, cu excepţia fericitelor cîştigătoare, bineînţeles, protestă cu vehemenţă, însă directorul a rămas neclintit; tragerea fusese cinstită şi refuză să schimbe ceea ce fusese stabilit. Singura concepţie destinată să îndulcească ranchiuna bărbaţilor a fost să-l numească pe Maxon, singurul bărbat, drept căpitan al echipajului. Astronava luă startul şi călătoria a fost excelentă.

„Iar cînd a doua expediţie debarcă pe Marte, găsi populaţia dublată. Exact dublată: fiecare femeie, membră a primei expediţii, avea cîte un copil, iar una din ele născuse gemeni, ceea ce dădea un total de 30 de copii.

„Da, Miss Ambrose, văd că doriţi să ridicaţi mîna, însă lăsaţi-mă să termin. Nu, nu este nimic senzaţional în ceea ce v-am spus pînă aici. Bineînţeles, ar putea gîndi că moralitatea nu-şi are locul aici, dar nu este o faptă deosebită pentru un bărbat, dacă i se dă timp, să lase însărcinate 29 de femei.

„Porecla căpitanului Maxton vine din faptul că lucrările pentru cea de-a doua astronavă au mers mult mai repede decît se aştepta şi că a doua expediţie a ajuns nu după un an, ci numai după nouă luni şi două zile.

„Această întrebare răspunde la întrebarea dumneavoastră, Miss Ambrose?"

Traducere de
Mihai Samoilă

Concurs JSF

Am aflat în sfîrşit numele cîştigătorilor concursului iniţiat de JSF - **Nicolae Mihai Pavelescu (Bucureşti)** - *cu felicitări pentru bogatul material informativ de care dispune* - şi **Aurelius Belei (Brăila)** îi rugăm să ne contacteze.

Răspunsurile ultimei etape :

1. Zece din autorii debutaţi de JSF care au confirmat ulterior - **Aurelius Belei, Mihai Victor Stoica, Michael Haulică, Cristinel Nedea, Ana Maria Negrilă, Sebastian Com, Ciprian Cîmpeanu, Lucian Dănilă, Florin Ursu, Costi Gurgu, Traian Bădulescu, Eduard Pandele** etc

*Supremaţia în materie de premii o deţine – **Sebastian Com**, urmat de **Don Simon** şi **Aurelius Belei**, iar la grafică - **Ionuţ Bănuţă***

2. JSF nu are decît trei premii – PloCon 1993, Premiul pentru cea mai importantă revistă acordat de Geovaly SRL şi euROcon 1994.

3. Numere speciale şi integrale: nr. 10 - Generaţia '90, nr. 17 - Asimov, 25 - cyberpunk, 30 - Stephen King, 35 - Gibson, 40 - Brussolo, 43 - Spinrad, 47 - Dan Merişca, 50 - Generaţia '90, 55 - Nemira, 60 - Vampiri, 65 - Ovidiu Bufnilă, 66 - Quo vadis?, 68 - Harlan Ellison, 69 - sex fiction, 70 - Mihail Grămescu, 71 - Super Nova, 72-73 - euROcon 1994, 74 - euROcon, 75 - Don Simon, 78 - Star Trek, 79 - Robert Bloch, 80 - Mike Conner, 83 - Atlantykron 1994.

O concluzie referitoare la top - despre Generaţia '90 fără comentarii, nr. scrisorilor - 53 fiind neconcludent , despre nr. speciale se pare - dar tot neconcludent - că valoarea acestora este ascendentă.

I. Publicaţii coordonate de dl Alexandru Mironov:

1. Almanahul „Antcipaţia" 1983 (apărut 1982); redactor coordonator;

Comentarii:

• *„Alexandru Mironov ... reuşeşte, zbătîndu-se şi bătîndu-se în cel mai larg înţeles al cuvîntului, să contribuie decisiv la apariţia Almanahului „Anticipaţia", deşi. printr-o ciudată opţiune personală, n-a reuşit să se bucure „dinlăuntru" de existenţa lui"* ***(Ioan Albescu, în Almanahul „Anticipaţia", 1990, p. 65);***

• *Almanahul „Anticipaţia" a avut darul de a ţine în viaţă, la noi, mişcarea SF. La apariţia lui am contribuit nemijlocit şi am forţat aprobarea lui, am făcut rost de hîrtie, am şi înjghebat primul almanah, după care, aşa cum se întîmplă în viaţă, am fost îndepărtat de conducerea revistei, puneam în pericol veleităţile patronale şi mecenale (am inventat cuvîntul) ale conducătorilor revistei. În consecinţă, la următoarele almanahuri, am fost doar colaborator ... "* ***(Alexandru Mironov, din „interviul epistolar", intitulat „Problematica SF", consemnat de Mihai Grămescu, în CPSF 495-496, p. 3-5);***

• La almanahurile „Anticipaţia" din anii 1985, 1986, 1987, dl A.M. apare menţionat şi în calitate de consultant

2. Revista **„Quasar"** (publicaţia FNTSF şi ProConSF în asociaţie cu MTS), în calitate de preşedinte ProConSF (împreună cu **Mihaela Muraru-Mândrea**);

3. Suplimentul **„Ştiinţă şi imaginaţie"** al cotidianului „Dimineaţa" (împreună cu **Laura Nani** şi **Milica Vişan**), care şi-a încetat apariţia după nr. 22 (1992);

4. Pagina **„Lumea de mîine"** din săptămînalul „Totuşi iubirea" (1993)

5. Pagina **„Ştiinţă SF"** din fiecare sîmbătă a cotidianului „Curierul Naţional" (1994; împreună/alternativ cu **Cristina Oroveanu**);

6. Pînă la îndepărtarea (?) sa de la revista **„Ştiinţă şi tehnică"** (1993?) a coordonat rubrica SF la această revistă;

ANTOLOGII

* D-l A.M. a avut o contribuţie decisivă la apariţia a două volume de proză SF de cenaclu (singurele în prezent la noi) care au promovat membrii cenaclului „Henri Coandă" din Craiova (al cărui fondator (12-13 august 1968) spiritual şi organizator a fost):

*1. **„Întîmplări din veacul XXI", Ed. Scrisul Românesc, 1974;***

*2. **„Alte întîmplări din veacul XXI", Ed. Scrisul Românesc, 1977;***

* Împreună cu diverşi colaboratori (menţionaţi mai jos între paranteze) a conceput şi a publicat mai multe antologii de proză SF, care în perioadă 1983-1990, împreună cu **Almanahul „Anticipaţia"** au constituit principalele manifestări editoriale pentru promovarea literaturii SF în România:

*3. **„Alpha - o antologiea literaturii de anticipaţie româneşti", Ed. Scrisul Românesc, 1993 (Ion Ilie Iosif, Radu Honga);***

*4. **„Nici un zeu în Cosmos", Ed. Politică, 1985, (Mihai Bădescu)***

*5. **„O planetă numită ANTICIPAŢIE", Ed. Junimea, 1985 (Dan Merişca)***

*6. **„Povestiri despre invenţiile mileniului III", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1986 (Ion Ilie Iosif);***

*7. **„Povestiri ciberrobotice", Ed. Ştiinţifică şi nciclopedică, 1986 (Mihai Bădescu);***

*8. **„Cosmos XXI. Întîmplări dintr-un univers al păcii", Ed. Politică, 1986 (George Veniamin)***

*9. **„Cronici metagalactice", Ed. Tehnică, 1990 (Ştefan Ghidoveanu);***

*10. **„Cronici microelectronice", Ed. Tehnică, 1990 (Mihai Bădescu, Ştefan Ghidoveanu);***

Audio-Vizual

- a „trudit" din greu, alături de excelentul ***Dan Ursuleanu*** la emisiunea radio ***„Exploratorii lumii de mîine"*** (exprimare proprie, JSF nr. 14, pag. 7) şi a colaborat la emisiunea ***Atenei Graur „Poveşti planetare" la Radio România Tineret;***

- este coordonatorul emisiunilor TV: ***„Ştiinţă şi imaginaţie"*** (cu o audienţă de cca 5,9 milioane de telespectatori) şi ***„Proiecte pentru lumea de mîine";***

DIVERSE

- a coordonat/colaborat la rubricile de SF, ştiinţă sau conexe la ***„Magazin", „Argeş", „Tomis", „Contemporanul", „Flacăra"*** ect şi la diverse almanahuri;

- a publicat peste 200 de articole cu problematică SF;

- a publicat cărţi de călătorii, popularizare a ştiinţei, cărţi pentru copii

- a făcut parte din colectivul redacţional al revistei **„Star-Trafic"** (Craiova);

- face parte din colectivul de redacţie al revistei RUFOR („Raport UFO România"- România UFO Report");

- a participat (mai puţin) în juriile unor concursuri cu problematică SF

- a fost şi este animatorul şi organizatorul a numeroase conferinţe, simpozioane, festivaluri, şedinţe de cenaclu etc. (la nivel naţional sau pe plan local)

- a susţinut şi susţine în continuare sponsorizarea de către MTS în vederea apariţiei unor reviste şi publicaţii CPSF - ANTICIPAŢIA, START 2001 etc.

II Autori promovaţi de d-l Alexandru Mironov (între paranteze sînt menţionate, pentru susţinere, publicaţiile coordonate de d-l A. M. în care au apărut cu proze SF autorii respectivi)

1. Mihail Grămescu (AA 1983; antologiile 3,4,5,6,7,8);

2. Alexandru Ungureanu (AA 1983 ; antologiile 3,6,7,);

3. Dănuţ Ungureanu (antologiile 6,7, 8,10);

4. George Ceauşu(antologiile 3,4,7,8,9; „Quasar"- 1)

5. Dan Merişca (AA 1983; antologiile 3,4,9; „Quasar"- 1; „Ştiinţă şi imaginaţie" - 9);

6. Lucian Merişca (AA 1983; antologia 5; „Quasar"- 1);

7. Ovidiu Bufnilă (AA 1983; antologiile 4,6,7,8,; „Quasar"-1; „Ştiinţă şi imaginaţie" - 14,16, 19);

8. Răzvan Haritonovici („Ştiinţă şi imaginaţie"- 16);

"Protejaţii de ultimă oră " ai d-l A.M.:

-Bogdan Nicolaev Ungureanu, 10 ani, premiul pentru debut la una din manifestările SF recente (v. JSF nr. 14, pag. 7)

- Adrian Luca, 16 ani, Braşov, invitatul d-lui A.M. la euROcon '94, Timişoara (v. „Curierul Naţional nr. 996, 18 iunie 1994);

* După decembrie 1989, cu prilejul Convenţiilor European de Science-Fiction la care a participat, d-l A.M. a susţinut şi obţinut acordarea de premii pentru SF-ul românesc (v. JSF nr 74);

* Alte exemple care atestă contribuţia d-lui A. M. la promovarea în străinătate a tinerilor autori români şi a SF-ului românesc:

- într-o scurtă notă biografică îl prezită pe **Mihail Grămescu** în revista franceză **„Antares"** cu prilejul publicării prozei acestuia **„Cîntecul Libelungilor"**

- a publicat în revista franceză **„Antares"** şi într-o revistă japoneză de SF un eseu despre noul SF românesc;

III Premii decernate d-lui Alexandru Mironov pentru activitatea de promovare a SF-ului:

1. Premiul pentru ***„Cel mai bun animator"*** la Consfătuirea Anuală a Cenacluriior de Literatură şi Artă de Anticipăţie Tehnico-Ştiinţifică, Timişoara, 28-30 sept. 1989;

2. Premiul special euROcon -1994, Timişoara, România, pentru sprijinul acordat organizării euROcon-ului;

3. Premiul pentru cea mai bună emisiune în audio-vizual: „Ştiinţă şi imaginaţie" ROMCON, 1992, Singeorz Băi (indirect, ca realizator);

4. Premiul pentru cea mai bună emisine de televiziune: **„Ştiinţă şi imaginaţie"**, ROMCON (PLOCON), 1993, Ploieşti (indirect ca realizator);

Ca o recunoaştere a activităţii de promovare a SF-ului, domnul Alexandru Mironov:

- este membru de onoare a numeroase cenacluri SF din ţară;

- A fost uns Director onorific al publicaţiilor *ANTICIPAŢIA* (*CPSF* şi almanah) pe post de clonă a lui *Adrian ROGOZ*" (*Ionuţ Bănuţă, JSF nr. 26, pag. 2) cu ocazia omagierii apariţiei celui de-al 500-lea număr al CPSF- ANTICIPAŢIA; într-un fel, această numire reprezintă şi o reparaţie morală).*

- a fost invitatul celui de-al 51-lea ***WorldCon (ConFrancisco), San Francisco, 1993***, unde a condus cinci seminarii.

Acestea informaţii au fost preluate după scrisoarea domnului PAVELESCU Nicolae Mihai

Concurs JSF

etapă heroic-fantasy

1. Cine a fost şi cum a murit "tăticul" lui Conan Barbarul ?

2. Care este echivalentul valoric al romanului DUNE în planul literaturii fantasy.

3. Michael Moorcock - celebrul scriitor al new wave-ului britanic - a scris şi heroic- fantasy. Care este numele personajului conceput ca o alternativă a lui Conan Barbarul şi cum se numea sabia lui care se hrănea cu sufletele celor ucişi?

Răspunsurile pînă la data de 10 septembrie a.c.

File din istoria moderna a literaturii SF Anglo-Saxone

Nicolae C. ARITON

27 În luna mai a anului 1935, apare partea a doua a nuvelei **The Einstein express**, semnată de J. George Frederick. Dacă vă aduceţi aminte, în prima parte, personajele principale, doi tineri inventatori şi logodnica unuia dintre ei, se hotărăsc să verifice calitatea propriei invenţii: un aparat care dematerializează/materializează şi permite călătoria lucrurilor şi fiinţelor cu viteza luminii.

Contrar aşteptărilor, avînd în vedere prima parte a textului, care este o povestire de aventuri ştiinţifice, continuarea este o stranie reverie metafizică în care cititorii îi întîlnesc pe cei trei protagonişti sub forma de particule gînditoare dematerializate, traversînd spaţiul. Cei trei alcătuiesc o unitate asemănătoare cu cea a unui proton, a unui neutron şi a unui electron. Cîteva aluzii de-a lungul textului îi fac pe cititori să înţeleagă ideea autorului asupra relaţiilor dintre bărbat şi femeie: pentru o stabilitate completă, acesta consideră ideală combinaţia dintre doi bărbaţi şi o femeie. În timpul traversării spaţiului, cei trei eroi intră în comunicaţie cu o entitate galactică inteligentă, care le explică că universul este o parte dintr-un atom care a explodat – explozia continuînd – de unde se poate desprinde ideea universului în expansiune. Şi astfel, în acest spaţiu sideral, cei trei prieteni, legaţi între ei ca elementele componente ale atomului, vor călători etern, fără nici o speranţă de a se mai întoarce vreodată pe Pamîntul natal.

Tot în anul 1935, în **Astouding** apar nu mai puţin de şapte nuvele semnate de acelaşi Stanley Weinbaum, publicat pentru prima dată în anul 1934, în paginile revistei **Wonder Stories**. Textele sale „prea fantastice" nu erau agreate de către redactorii şefi ai revistelor SF. În aceste condiţii, tot F. Orlin Tremaine este acela care îl primeşte pe acest autor în echipa sa.

În paginile revistei **Astouding**, din această perioadă, este publicată o nuvelă reuşită a lui Harry Bates, fostul redactor al revistei **Alas, Al Thinking**, avînd un subiect comparabil cu **Twilight**, semnat de Don A. Stuart: unul din contemporanii noştri este atras într-un foarte îndepărtat viitor pentru a asista la ultimile clipe ale umanităţii. În iulie 1935, fiul lui Old Faithful, N 775, aterizează pe Pămînt, fără nici un fel de probleme, dîndu-i ocazia lui Raymond Z. Gallun să-l aibă ca vedetă în Astouding, cu nuvela **The Son of old Faithful**. În această perioadă, fii erau la modă, astfel numărul din august aduce în paginile sale pe **The son of Redmask**, de Nat Schachner, despre care am mai discutat. În acelaşi sumar, Jack Williamson ne oferă o nuvelă cu dimensiuni apreciabile, **The galactic circle**, care utilizează o idee interesantă: dacă spaţiul este curb, şi timpul este asemănător; în aceste condiţii date vom participa alături de Dr Jarvis la o călătorie prin univers. Aceasta este posibilă graţie imensei sale nave spaţiale, construită dintr-un material care îi permite o expansiune infinită, care îşi încheie „drumul" de-a lungul curbei spaţiale, în propria grădină, într-o tulpină de floare, chiar în momentul în care nava „iniţială" se pregătea de decolare. Nuvela nu este interesantă numai prin ideea ştiinţifică dezvoltată, ci şi prin autenticitatea sentimentelor zugrăvite de către Williamson. Astfel „trăirile" personajelor evoluează odată cu apropierea de către Pămînt, prin perspectiva ameninţării cu moartea.

Numărul revistei **Astouding** din februarie 1936 a creat senzaţie printre fani. Mai precis datorită coperţii care prezenta o scenă din romanul scurt al lui Howard Philips Lovecraft, **At the Mountains of Madness**. Era pentru prima dată cînd un redactor şef de revistă îi acorda încrederea punîndu-i la dispoziţie coperta pentru a-i ilustra textul. De exemplu, Fârnsworth Wright, redactorul şef de la Weird Tales nu i-a acordat niciodată această onoare. Tremaine prezenta romanul lui Lovecraft în următorii termeni: „Consider acest roman ca o continuare a romanului lui Edgar Allan Poe, **The narrative of Arthur Gordon Pym**, şi nu-l consider cu nimic mai prejos faţă de acesta. Jules Verne fusese de asemenea tentat să scrie o continuare la celebra operă a lui Poe, şi a scris **Le sphinx des glaces**, dar romanul său este de-a dreptul mediocru în raport cu cel a lui Lovecraft. Niciodată acesta nu a reuşit mai bine să prezinte oroarea produsă de „lucrurile" venite din alte lumisau alt timp."

The cometeers, de Jack Williamson, debutează în numărul din mai 1936. Este continuarea mult aşteptată de cititori a aventurilor legiunii spaţiului şi această space-operă nu i-a dezamăgit cu nimic pe admiratorii săi.

În luna iunie, Lovecraft publică **The shadow out of time**, o lungă nuvelă de aceeaşi calitate cu **At the mountains of madness**. Este povestea terifiantă a profesorului de economie politică N.W. Peaslee, al cărui corp a fost locuit de-a lungul a cinci ani de către un membru al Big-Race, avînd puterea de a-şi proiecta spiritul de-a lungul timpului. În această perioadă, Peaslee a locuit, la rîndul său, în corpul conic al fiinţei care îi luase în posesie corpul. Odată revenit la normal, Peaslee descoperă încet, încet amintirile existenţei sale sub posesia lui Big-Race. O povestire 100% halucinantă.

În iulie 1936, Nat Schachner devine din nou vedeta revistei **Astouding** prin publicarea nuvelei **Pacifica**, în care tratează ideea foamei pe Pămînt, generată de suprapopulaţie. Textul este scris într-o manieră modernă anunţînd chiar „noul val" ce avea să vină însă mult mai tîrziu. Cu toate acestea nu a stîrnit nici un fel de interes la timpul respectiv.

Schachner a „ţintit" mult mai aproape de inima cititorilor în noiembrie 1936, cu **The eternal wanderer**. Un pămîntean rebel este condamnat de un cuceritor marţian de a se expune acţiunii unei arme terifiante: aceasta nu dezintegrează, ci disociază fiinţele în miliarde de particule proiectate pentru a traversa spaţiul. Această pedeapsă este mai rea ca moartea deoarece fiecare particulă păstrează o anumită conştiinţă şi marele merit al lui Schachner este acela că a reuşit să creeze acest personaj disociat peste tot şi nicăieri în spaţiu.

Anul 1937 debutează, la **Astouding**, cu o copertă care prezenta un text de Chan Corbett, **Beyond infinity**. Acest Chan Corbett nu era altcineva decît pseudonimul lui Nat Schachner. Nuvela este plină de aventuri, bine scrisă, avînd în plus o doză de umor fin, care o făcea total diferită de „produsele" genului. Pămîntul fusese cucerit de către extratereştri, iar un savant, asistentul său şi logodnica acestuia se dematerializează. Prin puterea gîndului, cei doi tineri creează un nou univers în care fac o singură greşeală: nu prevăd că vor fi materializaţi sub forma unor amibe.

Acelaşi Schachner începea, în numărul din septembrie 1937, serialul său **Past, Present and future**, un ciclu de aventuri, pe un Pămînt al viitorului, a trei oameni veniţi din epoci diferite: Kleon, un atenian din Grecia antică; Sam, un american contemporan şi Beltan, un aristocrat din viitor.

Galactic patrol, de Elmer Smith, debutează în acelaşi număr, fiind urmarea mult aşteptată, de unii dintre cititori, a **Triplantery**; continuare care nu a dezamăgit pe nimeni. În acest roman facem cunoştinţă cu Kimball Kinnison, un „lensman" care este stăpînul unei arme redutabile care îl face părtaş la lupta care durează din adîncurile timpului, între Arisia şi Eddore. **Galactic patrol** este considerată una din cele mai reuşite space-operă şi un roman pasionant. Din punct de vedere al continuităţii dramatice, romanul **First Lensman**, publicat direct în librărie în anul 1950, se intercalează între **Triplantery** şi **Galactic Patrol**.

(va urma)

Don Simon

ŞI PAPUŞILE MOR

Pentru Raluca şi Andreea, pentru inocenţa lor.

1. Vine vremea cînd uiţi (un, doi, trei, rochiţa îţi flutură cînd sări şi faţa îţi este roşie şi transpirată de joacă, iar copiii ceilalţi stau cu ochii pe ghetuţele tale, aşteptînd să calci liniile şotronului şi cîinele latră şi dă din coadă şi păsările zboară şi spui seara rugăciunea)

copilăria. Vine vremea cînd uiţi

(marea cînd ai văzut-o întîia oară, primul album cu timbre, zîmbetul părinţilor şi ziua cînd au intrat în pămînt şi s-au aşternut frunzele peste mormintele lor şi s-au uscat florile şi buruienile le-au cuprins şi tu te-ai maturizat şi te-a furat nolanul imposibilităţii în care trăieşti)

ce sublimă este inocenţa. Dar niciodată

(nopţile cînd te-ai trezit ţipînd înspăimîntată, plină de sudoare şi alergai pe un cîmp arid urmărită de monştri băloşi şi ciclopi şi şerpi şi tu fugeai în gol sau prea încet ca să scapi şi ei se apropiau şi-ţi ligeau cleios părul despletit şi ţie îţi era scîrbă şi frică şi ai fi dorit să fie numai un vis şi era un vis, dar tu nu erai conştientă de asta şi nu vroiai să mori şi strigai, însă din fundul gîtului ieşea doar un şuierat slab, ca vocea foehnului, iar monştrii rîdeau (?) în urma ta şi se crăpa pămîntul şi negura întuneca zarea şi tuna)

coşmarele. Este inevitabil să uiţi

(cînd nu ştiai ce înseamnă ura, cînd te bătea grasul Demones, cînd plîngeai în pumni şi lacrimile cădeau în praf, în acel praf în care a alergat cea mai frumoasă parte a vieţii tale, cînd te întorceai cu genunchii juliţi şi te durea)

păpuşile. Căci ele vor

(sta în debara şi praful se va aşeza peste părul lor nepieptănat şi peste roşul lor din obraji pe care i-ai vopsit cu vîrful creionului mulat în apă şi i-ai întins cu degetul şi nu vor plînge, căci n-au suflet şi nu le vei mai face injecţii şi nu le vei mai opera, pentru că uitîndu-le, uiţi şi bolile lor închipuite şi ele vor rămîne acolo în praf, în umbră, cu ochii holbaţi în întuneric, poate întristate, însă moarte, căci dacă le uiţi, ele mor)

muri. Şi vei uita

(cînd ziua ta era o sărbătoare, cînd suflai în lumînările anilor tăi trecuţi şi aplauzele şi cîntecele de bucurie ale prietenilor şi părinţii cu grijile lor inutile, să-ţi fie bine, să fii frumoasă, să nu bei apă rece cînd eşti înfierbîntată, să fii învelită cînd dormi,să înveţi şi să le depăşeşti condiţia. Să fie mîndri de tine şi chipurile lor se vor şterge şi le va înghiţi uitarea şi vor dispărea cu totul)

acei ani. Şi nu vei mai tînji

(după îngheţată, după păpuşa care face pipi şi trebuie să-i schimbi scutecele şi s-o plepteni şi s-o adormi în braţe şi s-o învălui cu dragostea ta)

să fii mare. Vei plînge

(cînd copiii nu te vor primi în jocul lor, cînd îţi vor spune „Ciudata" şi „Nebuna" şi tu vei şti că nu eşti nici ciudată, nici nebună, dar nici ca ei, căci ceva se întîmplă cu tine, însă nu ştii ce şi nu ştii să spui şi eşti neputincioasă şi nici nu le mai spui nimic, însă te va durea că ei se joacă fără tine şi tu vei sta lîngă tufe şi te vei uita şi-ţi va plînge inima)

să-ţi aduci aminte mai des. Şi nu vei şti

(ce mult ai fost iubită şi ce mult ai însemnat pentru părinţi şi cum se ascundeau puţinii prieteni de ceilalţi, ca să nu fie luaţi în rîs, dar te iubeau şi îi iubeai şi tu)

cînd a trecut timpul. Şi te vei trezi

(şi ei nu vor mai fi la căpătîiul tău nu te vor mai plictisi cu grija lor insistentă şi vei regreta că ei nu vor mai fi acolo şi nimic nu va schimba realitatea dură şi atunci neputinţa ta va fi şi mai profundă şi vei plînge, căci nu numai copiii plîng şi vei muri încetul cu încetul şi nici nu-ţi vei da seama)

mare. Şi vei plînge, vei plînge, vei plînge ... Dumnezeu ştie cît vei plînge pînă ţi se vor usca ochii. Numai să ai puterea (să mai sări o dată în şotron şi liniile să nu-ţi danseze în faţa ochilor şi să intri în cerc şi să te întorci şi muşchii să nu-ţi tremure şi să mai ai ambiţie să fi prima, căci şi ceilalţi copii ar vrea să fie primii şi vor asuda pentru asta, dar nu te vor uri dacă tu vei cîştiga şi vei fi fericită şi nu îţi va păsa dacă în acea zi va plouă)

să plîngi. Să te descarci

(de fractali, de Ciuca-scheletul, de frică şi de imaginea dureroasă, aproape ştearsă, dar vie încă, a seril cînd warriorul ţi-a înfricoşat părinţii şi i-a ucis şi ai plîns, dar ce mai conta plînsul cînd ei erau morţi şi cădeau lacrimile şi erau neputincioase, iar Ciuca-scheletul rîdea şi-i clănţăneau dinţii cînd rîdea şi se vedea un bot de zămislitor)

de amintiri.

2. „Îmi dai mie guma ta?" Şi i-o dai, deşi şi-a pierdut savoarea şi culoarea şi fetiţa o întinde între degete şi o miroase şi o bagă în gură şi rîde. Mulţumeşte cînd rîde. Dar numai tu ştii. Şi ai vrea

(Însă vezi fractalul în spatele ei, ca o umbră, uriaş şi ameninţător, instrument de frică, cu dinţii lungi şi piliţi şi ochii roşii, incandescenţi şi-ţi face semn să-l urmezi, iar tu eşti înţepenită de uluire şi spaimă)

să mergi acasă.

„Ce te holbezi la mine aşa?"

(Însă ea nu ştie că ţie ţi-e frică şi nici nu vede ce vezi tu, deşi este atît de tare mirosul de putreziciune al fractalului, încît frunzele tufelor se crispează ca sub limbile focului)

„Ţi-e rău?" se apleacă fetiţa peste tine, însă tu eşti

(în lumea asta şi warriorii se străpung între ei şi les scîntei şi sînge şi pămîntul le suge şi urlă copiii, iar casele parcă respiră şi chicotesc în surdină, iar tu nu ştii încotro s-o apuci, unde este zarea în care să nu existe frica şi unde este uşa prin care ai intrat şi vocea lumii tale piere, „ţi-e rău?" se transformă în vînt şi urlă vocalele şi consoanele ciclonului şi cad crăci mari din arbori de sequoia şi stai lipită cu burta de pămînt şi rochiţa ţi s-a murdărît de noroi şi te doare ceva, dar nu ştii ce, pentru că durerea este atît de cumplită încît nu ştii precis unde este)

departe.

„Ţi-e rău?" aleargă peste pămîntul roşu şi norii năvălesc bezmetici peste

(Danuba, apa rece şi calmă, forfotind peste trupuri nevăzute şi crăci rupte de furtuni şi ceaţa se retrage şi îţi arată luna însîngerată atîrnînd sub cer, buimacă şi veştejită de cratere, dar şi insula de unde se aud glasurile copiilor)

orizont. Şi tu alergi

(ce rece este vîntul şi stropii mari de ploaie şi fractalul te urmăreşte şi te urmăreşte mirosul lui de hoit şi vomiţi, dar alergi, căci ei este în urma ta şi vrea să te prindă şi-ţi zgîrie ceafa cu ghearele lui ascuţite şi ţi-e frică să te uiţi peste umăr)

înebunită de spaimă. Şi apa te primeşte

Lucian Dănilă - Mileniul III (Tulcea) - Menţiune grafică - Atlantykron '94

(şi este vicleană şi vrea să te tragă în adîncuri)

şi te laşi purtată de curent şi rochiţa îţi este numai zdrenţe

(însă oricum nu ar fi putut să-ţi ţină de frig))

şi-ţi clănţăne dinţii şi înoţi, Dumnezeu ştie cum înoţi dacă nu ai învăţat şi

(treci peste cioturi şi ceva se freacă de tine şi urli, căci nu vezi nimic în jur)

simţi că te apropii de insulă şi auzi strigătele clare ale copiilor, dar

(şi ei este în urma ta şi îi auzi răsuflarea şi cum bate apa cu braţele şi luna iese din cînd în cînd dintre nori şi umple faţa Danubei de sînge)

eşti obosită şi abia mai ai puterea să dai din mîini şi picioare şi ţi-e frică să încerci fundul apei, căci nu ştii dacă vei mai ieşi deasupra.

„Stuka! Stuka! Arză-te-ar focul!" urlă copiii şi malul este aproape, dar nu ai braţe atît de lungi să

(prinzi mîinile lor întinse şi să treci pe sub coroana copacilor)

atingi pămîntul şi te scufunzi şi nu mai ai puterea să lupţi.

„Trezeşte-te, Viala! Trezeşte-te! Şi fetiţa îţi ţine capul în încheietura cotului şi-ţi mîngîie obrajii şi plînge

(de ce o plînge?, doar nu pe ea o aleargă fractalul şi nu ea are durerea)

icnind îşi ţine guma între degete şi cerul este limpede şi este ziuă.

Deschizi buimăcită ochii şi te bucuri că lumea ta nu a murit, ca să n-o mai vezi. Te ridici şi eşti slabă

(abia te mai ţin picioarele)

şi fetiţa plînge lîngă tine şi este desfigurată de frica sîngelui care i-a rămas în palme cînd ţi-a ţinut capul şi se retrage înspăimîntată şi-ţi spune că nu se va mai juca cu tine şi îţi înfige guma în pumn şi fuge

(şi strigi după ea şi-i promiţi că i-o vei da pe Barbie, păpuşa ta preferată, care face pipi şi spune cîteva propoziţii şi că o să-i dai şi coroniţa de orhidee şi timbrul cu insula Bahamas)

fără să se uite înapoi.

Rămîi singură şi mai tare te doare singurătatea decît te dor rănile din ceafă şi mama aleargă spre tine şi îngenunchează în praf şi-ţi cercetează zgîrieturile

(urmele ghearelor fractalului)

şi te întreabă cum te-ai rănit şi îi spui că ai căzut, dar nu te crede şi nici tu nu crezi

(căci amintirea este aşa de puternică!)

şi mama plînge şi te ia în braţe şi te duce acasă, iar tata ţipă la telefon să vină ambulanţa şi vine seara şi ţi-e frică să dormi.

3.

Ei nu sunt

(ca toţi copiii şi au gheare la picioare, încovoiate, colorate în lucirea oţelului şi au braţe păroase şi au păr şi pe abdomen şi nu au haine şi au coame roşcate şi ochii mari zîmbesc prietenesţe)

supărăcioşi. Şi îi înveţi jocul

(iar ei nu dau semne că nu ţi-ar înţelege cuvintele şi zîmbesc şi mai frumos decît înainte)

de-a ascunselea, iar ei rîd

(şi fug cînd tu începi să numeri şi nu te poţi abţine să nu te uiţi în urma lor cu coada ochiului şi să-l vezi cum pivotează nebuneşte şi ghearele îi se înfig în pămînt şi-l aruncă în sus şi pe lîngă ei groapa creşte netedă şi adîncă, pînă le acoperă ciuful de foc)

şi bat din palme şi atunci nu mai sunt urîţi. Ţie nu-ţi rămîne decît

(să te prefaci că nu ai habar unde s-au ascuns)

să cauţi gropile din spatele tufelor şi să rîzi cînd îi vezi şi să îi ştii cuprinşi de emoţie şi să le duduie inima. Apoi, cînd ei învaţă meşteşugul ascunsului, îşi fac

(mai multe gropi, fiecare în parte şi ţi-e din ce în ce mai greu să-i găseşti)

ascunzătorile tot mai departe, spre mijlocul insulei. Iar tu rătăceşti printre copaci şi auzi foşnetul ticălos al Danubei şi motoarele warriorilor de pe malul celălalt. Iar dacă te uiţi mai atentă

(poţi vedea trupurile lor înspăimîntate şi armele fantastice pe care le ţin în pumni şi nu au picioare şi au bazinul împreunat cu oţelul „Kawasaki"-ului şi sunt una cu motocicletele şi tevile de eşapament sculpă scîntei şi fum gros şi ei urlă şi-ţi văd rochiţa fluturînd printre ierburi şi trag în tine şi scrîşnesc copacii şi se prăbuşesc odată cu pămîntul scurmat de obuze şi mai tare

Dana Chiorean - SFera *(Brăila)*

decît toţi urlă Torguz şi este cea mai puternică, cea mai urîtă şi înspăimîntătoare fiinţă, „o să te îngrop, fetiţo!" şi are bale la gură şi ochii îi strălucesc mai tare decît farurile de la „Kawasaki")

din nou te va cuprinde frica. Iar copiii

(vor ieşi din ascunzători şi pielea braţelor li se va întinde şi oase noi vor creşte sub ea şi vor închipui aripi uriaşe şi vor zbura în întîmpinarea ta şi nu te vor vedea de prima dată şi te vor chema şi va fi greu să le auzi chemarea în iadul stîrnit de arme, însă îi vei vedea fluturînd pe sub coloanele de sequoia şi vei alerga, dacă vei mai putea, şi te vor lua în ghearele lor puternice)

vor fi de partea ta. Şi cînd va veni liniştea îţi vor povesti

(despre fractalul Stuka, despre goana lui demontă după o victimă în care să-şi lase hormonii şi să moară împăcat că va avea un urmaş şi mai spun copiii cum îşi amputa fractalul degetele şi ţîţele şi le învelea în foi de palan, cu speranţa că vor veni păsările nopţii şi le vor fecunda şi va apărea moştenitorul şi cum au pîndit ei noaptea organele amputate şi cum au ucis păsările cu praştiile şi cum urla Stuka cînd le găsea cu capetele terciuite şi degetele sau ţîţele intrate în putrefacţie şi cum puteau din ce în ce mai tare şi cum şi urmărea să îi violeze şi nu putea – ei umblau mereu în grup – şi cum nu mai putea să îi sperie şi îi lăsau puterile)

cum să te aperi. Şi vei sta cu ei lîngă focuri, iar urletul fractalului nu te va mai speria, căci nici pe ei nu-i mai sperie, iar warriorii vor pleca neputincioşi, pentru că între ei şi voi se tîrăşte Danuba şi ea nu iartă, decît rareori. Şi ea curge şi nu-i pasă de nimic, iar luna este mai mare ca aseară. Şi mai roşie.

4.

Ai vrea să porţi rochiţa roz cu volănaşe cînd vei ieşi din spital şi ai vrea

(să nu ţi se mai facă injecţii şi doctorii să nu te mai pipăie ca pe un animal şi să nu mai fie atîtea aparate în jur şi atîta obscuritate, să nu mai fie somnul care te oboseşte şi mai tare şi ai vrea să-ţi vezi părinţii zîmbind lîngă patul tău din rezervă şi să nu mai plîngi pe furiş, de parcă nu i-ai vedea şi nu le-ai simţi încordarea)

să treacă zilele cît mai repede. Ţi-e dor de fetiţa care ţi-a ţinut capul cînd ţi-a fost rău şi ai uitat cum o cheamă şi ai vrea să te împaci cu ea şi te vei împăca, chiar dacă ţi-o va cere pe Barbie. Şi vei sări în şotron.

„Viala, o să-ţi fie bine." Şi mîna lui te mîngîie şi mîna ei te mîngîie şi stau aplecaţi peste tine şi sînt copleşiţi de tristeţe şi neputinţă şi disperare. Şi te iubesc, deşi nu ţi-o spun şi ar vrea

(să-ţi cumpere jocul cu figurine de ciocolată pe care ţi-l doreşti de atîta vreme şi tata va munci în port şi va cără saci şi-i va durea mijlocul şi va fi nebunie în ochii lui, însă o va face, de-ar fi să plezneaască, iar mama va avea grijă de tine şi nu te va lăsa singură)

ca tu să-ţi revi mai repede. Iar tu îţi doreşti

(să nu-ţi mai aminteşti de Ciuca-scheletul cînd te întîmpină la trecerea DINCOLO şi să nu mai vezi viermii-zămislitori şi desfrînarea copiilor mari ai insulei, dar ai vrea să nu uiţi prietenii tăi de acolo şi jocurile voastre şi rîsul lor, mai ales rîsul lor)

să ieşi mai repede. Nu aştepţi decît să ţi-o spună doctorii şi să nu mai simţi slăbiciunea. Iar mîinile sînt

(neputincioase, n-ai putea să ţi o acadea între degete)

grele şi stau înfipte în cearşaful orbitor de alb al spitalului şi auzi maşinile urlînd dincolo de jaluzele şi ploaia şi este lumea ta.

Un, doi, trei ... Şi şotronul sare odată cu tine şi nu este nimeni să-ţi aplaude măiestria. Eşti singură şi

(te cheamă copiii, zboară pe sub uriaşii sequoia şi miroase a primăvară şi cerul este limpede, iar warriorii nu se aud)

tristă. Şi fundul Danubei se luminează mai tare ca zarea şi tu ieşi pufnid deasupra apei, împroşcînd apa cu mîinile tale micuţe şi nimeni nu te aşteaptă

(deşi ştii că ei sînt în umbra insulei)

de frica warriorilor şi chiar auzi duduitul motoarelor şi pe Torguz urlînd

(„o să te îngrop, fetiţo!")

spre tine. Şi ţi-ai legat-o pe Barbie de curea ca s-o arăţi copiilor şi cînd ajungi pe insulă fugi în umbra copacilor şi îi ştergi părul şi o piepteni şi îi netezeşti scutecele. Şi Barbie spune frumos: „mulţumesc, mamă" şi tu eşti fericită ca întîia oară cînd ţi-a spus-o, iar Ciuca-scheletul va scrîşni lîngă tine încercînd să te sperie, iar tu vei rîde şi vei da cu noroi în el. Căci ştii că nu este decît un bufon şi încîntă copiii cu măsluirile lui. Iar el va fugi şi va auzi motorul înecat al lui Torguz, intrat în Danuba pînă dincolo de axele roţilor cromate. Şi va trage la întîmplare în cuprinsul insulei şi crezi că ar fi în stare să treacă fluviul dacă ar afla că eşti acolo. Dar

(stai ascunsă şi ţi-e frică şi pentru tine şi

pentru Barbie şi pentru copii)

nu te vede. Şi-ţi pare bine că nu te vede şi nici pe Barbie sau pe copii.

„Prostule! Torguz este un prost! Prostule!"

Şi auzi vocea ţipînd

(piţigăiată şi ascunsă şi nici warriorul nu-şi dă seama de unde vine şi este furios şi scanează tufele şi copacii şi strînge în pumni arma)

dincolo de tine. Iar Torguz – „Kawasaki" urlă şi înjură şi motorul duduie şi aruncă apă, iar Danuba tremură

(ce ar vrea să-l înghită!)

de enervare.

5. Şi te-au dus spre mijlocul insulei şi ai văzut copiii mari destrăbălîndu-se şi ai văzut

(cînd zămislitorii picurau din boturile lor zeama afrodisiacă pe pulpele fetelor şi băieţii stăteau paralizaţi în larbă, aşteptînd ca viermii să plece şi nu se puteau ridica şi tremurau în convulsii)

ruşinea. Iar copiii care te-au condus, stăteau lîngă tine cu ochii holbaţi şi mintea înecată în acele imagini şi ştiau că va veni vremea să facă şi ei la fel, ca rasa lor să nu piară.

Însă tu n-ai simţit nimic. Decît că nu înţelegeai ceea ce vedeai şi totuşi n-ai întrebat. Dar nici ei nu ţi-au spus singuri. Şi s-a luminat pădurea în spatele tău şi ai ştiut că a venit vremea să te întorci în lumea ta.

Şi mama stătea lîngă tine şi se uita la termometru şi

(era noapte, se vedeau milioanele de stele şi se auzea vîntul)

tata avea ochii tulburi de nesomn şi vin.

Erau trişti. Mai mereu sufereau

(cînd tu plecai acolo şi nu puteau să te oprească şi îţi era milă de ei şi nu vroiai să îi superi, dar nu te duceai de bună voie, ci se întîmpla fără ca tu să-ţi doreşti şi îţi era teamă de fiecare dată)

din cauza ta.

Ce frumos a fost cînd te-au învăţat să dansezi

(şi tata te ţinea în braţe şi se rotea şi se roteau şi lucrurile din cameră, iar ei te ţinea atît de bine în braţe şi mama rîdea şi aplauda, iar muzica era în surdină şi era sărbătoare)

vals! Tot mai îţi mai aminteşti sunetele şi ameţeala învîrtirii prin cameră şi scurta fericire.

6. „Uite-aşa se face" şi copiii se aplecară

(să-ţi vadă mîinile cum îţi petrec scutecele şi eşti serioasă, aşa cum a fost mama cînd ţi-a arătat şi nici tu n-ai fi ştiut dacă nu ţi-ar fi arătat ea şi Barbie scînceşte pînă o termini de înfofolit)

peste tine şi ar vrea şi ei să aibă meşteşugul tău, însă mîinile lor sînt prea mari şi neîndemînatice şi au gheare lungi şi ar zgîria păpuşa şi tu nu ştii cum să-i refuzi, să nu-i jigneşti, noroc că ei nu insistă. Apoi le-o dai s-o ţină în podul palmelor şi s-o legene şi vine

(mai bine veneau furtunile şi monştrii şi mai bine îţi simţeai inima strînsă de spaimă şi îţi juleai genunchii şi tot mai bine era să te fi bătut grasul Demones)

fractalul Stuka şi nu-l vezi decît cîteva clipe şi o smulge pe Barbie din mîinile copiilor şi se aruncă cu ea tot în Danuba.

Iar dincolo warriorul Torguz rîde şi îşi ambalează demonic motorul şi prinde păpuşa aruncată spre el de fractal şi apoi trage asupra lui şi un torent de apă se înalţă şi îl înghite pe Stuka.

Şi tu şi copiii staţi şi vă uitaţi pe apa încreţită de explozie şi vedeţi bucăţi din fractal, ieşind una cîte una, agăţîndu-se în rădăcinile malurilor. Dar nimeni nu ştie

(cum l-a păcălit warriorul pe Stuka să fure păpuşa)

ce să facă. Şi toţi plîng. Iar tu plîngi cel mai mult, căci Barbie era aproape totul pentru tine. Şi

(Torguz rîde nebuneşte, „uite-ţi fă jucăria!", motocicleta îi taie cuvintele, „hai să ţi-o iei!", dar ele tot ajung, aşa fragmentate, însă ameninţătoare şi – „hai fă să ţi-o iei!" – străpezite)

suferi şi nimeni nu ştie cît poţi suferi, iar cînd iese luna

(tot mai plîngi şi copiii stau resemnaţi, cu

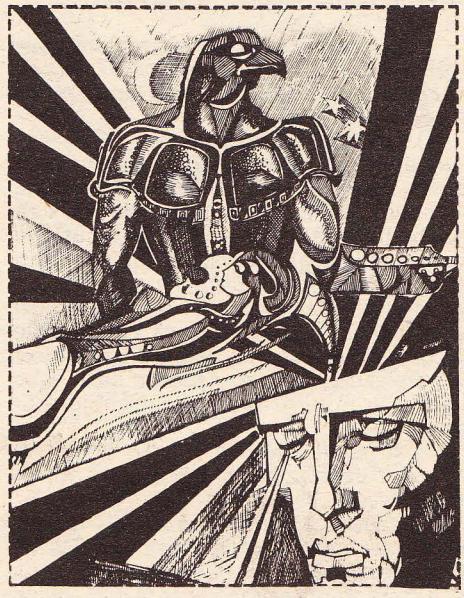

Dana Chiorean - SFera (Brăila) - *Premiul I grafică - Atlantykron '94*

capetele în pămînt şi au ochii vinovaţi şi ar vrea să-ţi spună ce rău le pare)

încă mai suferi. Şi Dumnezeu ştie de cîte mii de ori va trebui să mai răsară luna pînă ce tu vei uita suferinţa şi mai ales pe Barbie. Iar dacă vei reuţi vreodată s-o uiţi, atunci ea va muri cu adevărat.

7. Putea să nu plouă în acea noapte. Dar . **(se auzea motocicleta „Kawasaki" şi urletul „unde eşti curvo?" şi tu nu ştiai ce înseamnă „curvă", dar nici nu te gîndeai la Torguz, căci nu puteai să suferi despărţirea de Barbie şi copiii trăgeau de tine încercînd să te oprească, însă tu tot te-ai aruncat în Danuba şi ochii ca nişte faruri ai warriorului te-au fixat)**

ploua. Şi era frig şi te dureau mînuţele de atîta înotat şi malul parcă nu se mai apropia şi era lumină

(căci nu-şi luase ochii de pe tine şi ai auzit motorul accelerînd şi vîltoarea apei, ca şi cînd Torguz s-ar fi întors să intre după tine şi fundul Danubei se lumina şi se apropia warriorul şi poarta era liberă şi te puteai întoarce şi poate Barbie era acasă)

în jurul tău. Iar cînd nu ai mai putut să înoţi, te-ai lăsat cuprinsă de valuri şi ele te-au înghiţit în burta lor lichidă şi te-au tîrît spre poarta dintre lumi.

Dar nu puteai să scapi de zgomotul motorului nici sub apă, deşi nu-ţi mai dădeai seama precis ce se întîmplă şi gîndul că el te-ar putea urma te-a umplut de frică. Şi ai încercat să ajungi deasupra apei, dar mîinile îţi erau prea slabe ca să mai suporţi efortul şi poarta luminoasă te aspira tot mai tare.

8. „Curvo! Curvo!"

(şi motoarele duduind sub presiunea pistoanelor şi mări de fum albastru şi miros de benzină şi ochii warriorului însoţindu-te pe strada ta, în lumea ta, nu putea fi adevărat şi te împiedicai şi erai obosită şi tata îţi alerga în întîmpinare şi vedeai uluirea şi spaima din ochii lui şi plămînii nu-ţi mai suportau aerul intrat în doze prea mici şi ai fi vrut să simţi braţele lui puternice şi să fi purtată pe sus, ca atunci la vals, să fie un vis)

Uriaşa „Kawasaki" mugea în spatele tău şi lumea sărea în lături

(şi se răsturnaseră coşurile cu fructe şi copiii vedeau warriorul şi ţipau ascuţit, „ah, aşa vă trebuie dacă nu m-aţi crezut!" şi tu fugeai şi parcă distanţa nu mai scădea între tine şi tata şi ei ţinea o piatră mare în mînă, de parcă nu şi-ar fi dat seama ce inutilă este în faţa perfidiei warriorului)

înspăimîntată.

Ce poţi face dacă vezi

(că tata nu se mişcă din mijlocul drumului şi warriorului i-au îngheţat degetele pe ogive şi rînjeşte şi ochii luminează strada mai tare ca în mijlocul zilei)

că răsuflă în ceafa ta?

„Fugi, tată! Fugi!"

(şi parcă tu nu eşti în pericol, însă eşti obişnuită şi nu vezi moartea întîia dată aşa cum o vede ei şi aleargă şi mama pe lîngă tufe, papucii îi sar din picioare şi urlă şi i se văd pulpele puternice şi nu-i mai pasă de nimic)

„Fugiţi!"

(şi nu te ajută vocea şi warriorul rîde şi arma bubuie în strada îngustă şi se aud sirenele poliţiei)

Dar

(bucăţile de carne arsă sfîrîie în mijlocul drumului şi tata şi-a înfipt ochii în cer şi i s-a desfigurat faţa şi trupul şi sîngele i se scurge în nisip şi a murit, blestematul şi a murit şi te-a lăsat, iar mama te-a lăsat şi ea şi stă chircită, ţinîndu-şi intestinele în palme)

tu alergi şi poliţiştii

(stau ascunşi în spatele maşinilor şi trag ca la ţintă şi puţin îi pasă warriorului de gloanţele lor, deşi are faţa şi gîtul şi pieptul numai găuri)

trag pe lîngă tine şi

(bubuie rezervorul de „Kawasaki" şi miroase a benzină arsă şi Torguz rîde învăluit de flăcări şi dogoarea îţi arde părul şi sprîncenele)

văd şi ei poarta aşa cum o vezi şi tu şi Torguz şi oamenii încremeniţi de frică pe asfaltul încins. Iar warriorul dispare prin ea şi

(parcă auzi sfîrîitul flăcării în apele Danubei şi vrei ca Torguz să fi murit, căci ei ţi-a omorît părinţii şi dacă există Dumnezeu, aşa ar fi drept, să fi rămas pe fundul Danubei şi trupul lui să fie ars de diavoli în cazanele cu smoală şi purgatoriul lui să fie mai lung decît al tuturor oamenilor la un loc)

dispare şi poarta, iar poliţiştii stau

(cu armele încă fumegînd)

încremeniţi şi se uită şi se uită şi oamenii şi nimeni nu ştie ce s-a întîmplat. În afară de tine.

Iar ei zac în praf, în un, doi, trei-ul şotronului şi

(te-ai maturizat şi ce nedrept ţi se pare că te-ai maturizat dintr-o dată şi ei sînt morţi, iar ţie îţi vine să plîngi, dar tot speri că îi vei vedea ridicîndu-se)

se aud sirenele ambulanţelor şi ai pierdut totul deodată. Pe tata, pe mama şi pe Barbie. Şi aşa s-a sfîrşit copilăria ta.

Dan Popescu

Cu paşi mici pe-o curbă deschisă (2)

ROMCON-ul a fost şi va fi mereu un **nexus** al fanilor mai mult sau mai puţin creativi, un nod spaţio-temporal al evaluărilor.

Şi pentru că am auzit că se pune de un nou ROMCON, şi pentru că nu am perceput nici un fel de reacţii la precedenţii „paşi mici" (din JSF 71), şi pentru că ROMCON-ul este prin tradiţie şi prin caracterul lui naţional - o instituţie informală fundamentală pentru fandomul românesc, mi-am zis că merită să formulez întrebări asupra organizării şi funcţionării lui şi să propun unele soluţii.

Cu alţi termeni, problema actuală este de definire mai precisă a sistemului deschis constituit de fandom şi de activităţile lui, de clarificare a relaţiilor funcţionale interne şi cu exteriorul, definire şi clarificări fără de care nu poate exista evoluţie (sau dacă ar exista totuşi, s-ar face cu o risipă de energie şi de timp greu de acceptat).

Voi începe cu modul de evaluare a activităţilor, urmînd ca în articolele ce vor urma să mă refer la o propunere de „ghid pentru organizatori" şi la strategia de viitor. Şi toate acestea pentru a înlătura „ceaţa" ce pluteşte peste şi în fandom.

În anii precedenţi evaluările s-au concretizat în următoarele premii:

1992:

cel mai bun scriitor: Romulus Bărbulescu-George Anania
cel mai bun artist: Ionuţ Bănuţă
cea mai bună editură: Nemira
cea mai bună revistă: Nautilus
cel mai bun fanzin: Nova 5,5 şi Brain (la egalitate)
cel mai bun promotor: Sorin Repanovici
cea mai bună emisiune audio-video: „Exploratorii lumii de mîine" şi „Ştiinţă şi imaginaţie", la egalitate
premiu de încurajare: Cotizo Draia

1993:

cea mai bună povestire: „Iosif" de Adrian Preda
cel mai bun roman: „Jazzonia" de Ovidiu Bufnilă
cea mai bună povestire străină: „Sara" de W. J. Wiliams
cel mai bun roman străin: „Dune" de Frank Herbert
cel mai bun artist: Mihai Ciochia
cea mai bună editură: Nemira
cea mai bună revistă: Jurnalul SF
cel mai bun fanzin: String
cel mai bun promotor: Dan Tărăcilă
cea mai bună emisiune radio: „Exploratorii lumii de mîine"
cea mai bună emisiune video: „Ştiinţă şi imaginaţie"

CE SE POATE OBSERVA:

1) s-au modificat categoriile de premiere

2) o să ne plictisim citind în anii ce vor urma, la „Cea mai bună editură", numele Nemirei

3) cei mai buni promotori, adică oamenii care fac publicitate, au fost de fapt organizatori, unul de tabără, altul de convenţie, ambele organizări avînd defecte, ambele organizări fiind orientate spre fandom şi nu înspre exteriorul lui.

4) s-au premiat texte străine şi am mari îndoieli asupra utilităţii acestor premii

5) emisiunile audio şi video nu au avut concurent

6) lipsesc premile frecvent acordate în alte ţări, pentru „activitatea de-o viaţă".

Ce nu se poate observa din aceste liste şi riscă să se piardă din memorie:

- concurenţii la fiecare categorie;
- numărul de voturi pe baza cărora s-au acordat premiile (în 1992 din cei peste 100 de participanţi au votat numai 40 - 45 şi a fost astfel posibil ca gălăţenii şi braşovenii să-şi autopremieze fanzinele);
- selectarea şi premierea s-au făcut în pripă şi la iniţiativa unui grup restrîns de fani (ceea ce a permis apariţia a nenumărate bîrfe);
- nu s-a acceptat ideea de a nu da premiu decît dacă ai cui sau pentru ce (şi poate de aici, din adaptarea premiilor la situaţiile de moment, au apărut inconsecvenţele la categorile de Premii)

Din aceste observaţii se pot uşor concluziona principiile noi, strict necesare reordonării activităţii fandomului:

1) să fie stabilite categorii de premii comparabile cu alte ţări adică: cel mai bun roman, cea mai bună nuvelă, cea mai bună povestire, cel mai bun artist plastic, cea mai bună revistă profesionistă (făcută pe baze comerciale), cel mai bun fanzin (deci un fel de revistă pe baze ne-comerciale), cel mai bun promotor, cel mai bun show audio/video. Cu precizările că autorul este cel ce-şi va categorisi textul drept nuvelă sau povestire, în scopul practic de a evita discuţiile inutile asupra dimensiunilor textelor.

2) să se stabilească o serie de criterii precise, de bază, pentru evaluările în cadrul fiecărei categorii.

3) să fie premiaţi oamenii, iar nu rezultatul muncii lor sau instituţia. De ce să fie premiată emisiunea şi nu redactorul ei, editura şi nu editorul? Iar la editură pe ce baze se alege cea mai bună? Doar pe cantitate? Premiem succesul afacerii sau...

4) să se evalueze activităţile anului calendaristic, deci din ianuarie pînă în decembrie. Aceasta ar da timp pentru organizarea preselecţiilor, pentru alegerea juriilor, şi ar permite desfăşurarea ROMCON-ului şi în alte anotimpuri decît toamna/iarna. Plus posibilitatea cuplării e cu diverse manifestări regionale (avantaje financiare!)

5) votarea să se facă pe buletine semnate (pentru a se evita autopromovarea) iar aceste buletine să poată fi completate şi de cei care din diverse motive nu pot fi prezenţi la convenţie.

6) să se acorde premii doar la categoriile unde există măcar doi concurenţi (ştiu precis că voi fi înjurat pentru ideea asta dar acest principiu este necesar)

Michael Porter, economist, scria că ţările cu o concurenţă internă puternică (ceea ce înseamnă motivaţii şi criterii de evaluare clare) au mai mari şanse de cîştig în competiţia cu celelalte state. Şi nu-i aşa că v-ar place să facem să dispară impresia de adunătură de tipi care n-au ce face şi se premiază între ei? Sau, peste cîţiva ani SF-ul să poată emite opinii, critici şi aprecieri asupra mainstreamului, toate cu greutatea indusă de competenţă?

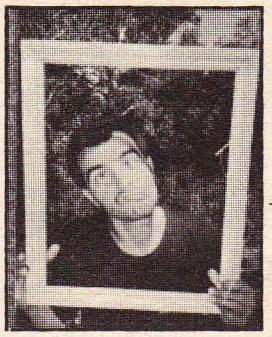

Iulian Dorobanţu - Quo Vadis ? Ploieşti - *debut*

PERLE DIN CONCURSUL MARE:

-înota cu mişcări continui de felină;
-alerg pe lîngă deşert;
-e ca un gîndac răsturnat pe spate cu un pui de vampir ascuns sub carcasă;
- lucrurile au decurs normal pînă acum, adică nu s-a întîmplat nimic;
--razele soarelui aveau o roşeaţă feciorelnică;
-arăta jalnic, se putea să fie chiar mort;
-extratereştrii ăştia nu erau violenţi, ci nişte fiinţe liniştite care vor stăpîi pămîntul, sau cel puţin îl vor anexa;
-e scîrbos de toamnă;
-crengile priveau cu nepăsare, ele nu cădeau toamna;
-norii erau negri şi urîţi ca nişte porci ce se tăvăliseră în noroaie şi apoi zburaseră, murdărind cu fiinţa lor lumina zilei;
-sufletele ar trebui să fie ca berzele - să aducă prunci, iar toamna să plece în Egipt;

ZVONURI

- *Norman Spinrad* are de gînd să achiziţioneze o casă în Deltă şi alta în Bucureşti, pentru că are de gînd să petreacă mai mult timp în România. Oare ce-i place mai mult: peisajul, preţurile, adoraţia băştinaşilor sau tranziţia?
- *Roberto Quaglia* ar dori să se împămînteneasă aici, să ia o fată sănătoasă, de-a noastră, din popor şi să se alăture lui Norman Spinrad. Se pare că, în Italia, Sf-ul este foarte masculin, ba chiar un pic homosexual, după spusele scriitorului;
- Din motive obiective **Asociaţia *Quo vadis ?*** a hotărît schimbarea numelui în ***Kyga ?***

BîrfPress

A. Nicolau, Roberto Quaglia şi Pompilian Tofilescu - păstrînd nostalgia Italiei, dar fiind de acord că "Vedi România et poi morire".

Arthur C. CLARKE

REÎNTÎLNIREA

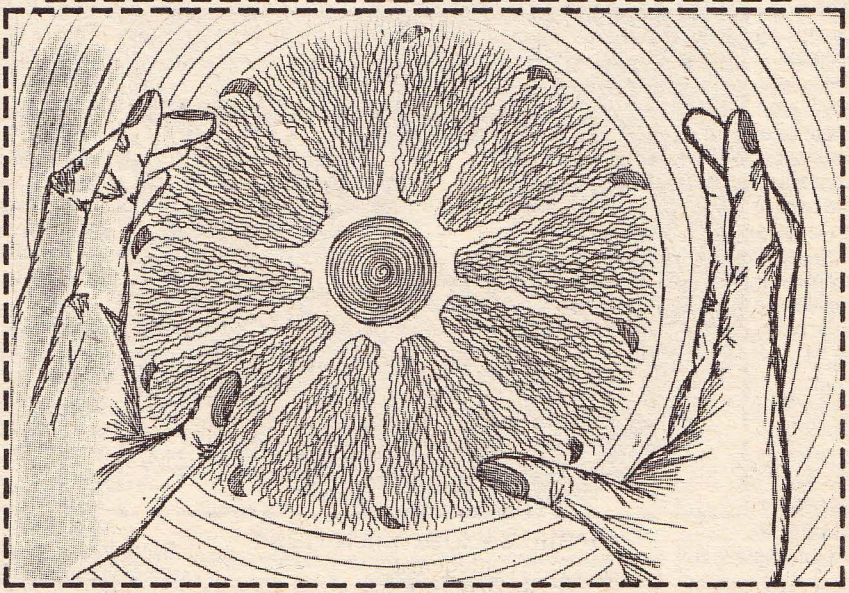

Grafică - debut - Oana Manasii

Din acel Clindar care păşise pe Pămînt, într-altă dimineaţă, cu trei milioane de ani în urmă, nu mai rămăsese nici un singur atom; căci trupul, uzat şi reconstruit de nenumărate ori, nu reprezenta mai mult decît un înveliş temporar pentru inteligenţa iscoditoare pe care o adăpostea. Fusese remodelat în multe forme stranii, pentru misiuni neobişnuite, dar întotdeauna se reîntorsese la aspectul său umanoid, de bază.

Cît despre amintirile faptelor şi emoţiilor celor trei milioane de ani, petrecuţi pe mai mult de o mie de lumi, nici celmai eficient sistem de memorizare, nu ar fi putut să le cuprindă pe toate într-un singur creier. Erau însă disponibile în orice moment, stocate în imensul depozit de memorie ce înconjura planeta. Ori de cîte ori dorea, Clindar putea retrăi, într-o deplină reevocare, orice porţiune a trecutului său. Putea să revadă o floare sau o insectă asupra căreia privirea sa poposise o clipă, cu zeci de mii de ani în urmă, să audă glasurile creaturilor dispărute de milenii, să simtă miresmele lumilor mistuite de multă vreme în rugurile funerare ale propriilor sori. Nimic nu era pierdut pentru el – dacă dorea să-şi amintească.

Aşa că atunci cînd primise semnalul, în timp ce nava de aur era pregătită pentru călătorie, se dusese în Palatul Trecutului şi lăsase străvechile-i amintiri să se reverse înapoi în memorie. Acum i se părea că doar ieri – nu cu trei milioane de ani în urmă – vînase cu oameniimaimuţă şi îi arătase Lunatecului cum să aleagă pietrele ce puteau fi folosite drept cuţite.

„Sînt treji", rosti o voce molcomă în adîncurile creierului său. „Se mişcă prin navă".

Era bine, cel puţin erau în viaţă. Primul raport al robotului indicase o navă a morţilor, şi trecuse timp pînă ce adevărul ieşise la iveală. Va fi o surpriză pentru oaspeţi, gîndi Clindar, să se trezească atît de departe de casă şi spera că vor aprecia aceasta. Erau puţine lucrurile pe care nemuritorii le apreciau şi preţuiau mai mult decît surpriza; „cînd nu va mai rămîne nimic surprinzător în univers, se va putea muri" – obişnuiau să spună.

Mergea prin peisajul variat al micii lumi, savurînd momentul, căci fiecare din aceste întîlniri era unică şi fiecare contribuia cu ceva nou la aspectul şi scopul vieţii sale. Deşi singur pe stînca plutitoare, nenumărate miliarde de entităţi priveau prin ochii săi şi îi împărtăşeau senzaţiile, şi încă multe alte miliarde o vor face în vremurile ce vor urma; cele mai multe vor fi avînd aproximativ aceeaşi formă, fiindcă aceasta era o întîlnire care interesa mai ales acele inteligenţe ce puteau fi numite umanoide. Dar nu vor fi puţine creaturile mult mai stranii, şi multe dintre ele se numărau printre prietenii săi. Către toţi aceşti spectatori de multiple forme transmise un salut glumeţ – o infinit de complexă şi subtilă variantă a butadei universale, ce se poate traduce brut prin cuvintele: „Ştiu, toţi umanoizii arătăm la fel – însă eu sînt cel perfect".

Monolitul ceresc nu era singura casă a lui Clindar, dar pe aceasta o îndrăgea cel mai mult, căci era plină de amintiri ce nu necesitau reînvierea în Palatul Trecutului. Locuise pe ea cu treizeci de mii de ani în urmă, împreună cu un grup de prieteni dispersaţi prin Galaxie după aceea, iar efluviile acelor zile încă mai stăruiau, ca o blîndă mîngîiere a zorilor eterne.

Şi pentru că se afla departe de zdrobitorul impact al marilor centre de civilizaţie, constituia un loc perfect de întîmpinare şi liniştire a vizitatorilor speriaţi sau nervoşi. Aceştia puteau fi impresionaţi, dar nu covîrşiţi, ameţiţi dar nu alarmaţi. Văzîndu-l doar pe Clindar, nu se temeau de forţele şi potenţialele concentrate în el; puteau afla de acestea cînd ar fi fost mai pregătiţi, sau niciodată.

Faţa superioară a marii stînci era împărţită în trei nivele, cu vila la cel mai înalt capăt şi cu şorţul neted al platoului de asolizare la cel mai coborît. Între acestea, şi ocupînd mai mult de jumătate din suprafaţa totală, se găseau pajiştile şi bazinele şi împrejurimile şi pîlcurile de copaci printre care Clindar presărase suvenirurile a mii de lumi şi sute de civilizaţii. Forţa de muncă necesară menţinerii în condiţii ireproşabile a acestor frumuseţi născute în cer, nu se afla nicăieri la vedere. Animalelor simple şi maşinilor mult mai complexe ce le supravegheau li se ordonase să rămînă ascunse pînă cînd întîlnirea va lua sfîrşit. Mîncătorul-de-larbă şi Doborîtorul-de-copaci, deşi total inofensivi, puteau provoca o spaimă cumplită fiinţelor care i-ar fi întîlnit fără o pregătire prealabilă. Şi deoarece tuturor civilizaţiilor le plac covoarele zburătoare, singurele animale vizibile acum pe suprafaţa stîncii erau două creaturi colorate strălucitor, ce filfîiau de jur împrejurul său, emiţînd un murmur slab, muzical. Pentru moment le îndepărtă cu un gest şi ele ondulară dispărînd în copaci.

Clindar nu se grăbea niciodată, exceptînd situaţiile cînd era absolut esenţial, graba fiind un semn al imaturităţii – şi mortalităţii.

Poposi pentru un lung răstimp lîngă bazinul din inima lumii sale, privind oglinda lichidă ce reflecta cerul de deasupra şi reverbera oceanul de dedesubt. Era foarte mîndru de micul lac – rezultatul unui experiment ce durase cîteva mii de ani pînă se desăvîrşise. Şase specii de peşti, de pe şase planete diferite, conviețuiau acolo privindu-se pofticios, dar învăţaseră dintr-o amară experienţă că biochimia lor avea un înalt grad de incompatibilitate.

Privea încă în bazin, cînd zări umbra navei de aur trecînd peste el şi îndreptîndu-se spre platoul de la capătul stîncii. Ridicîndu-şi ochii, o văzu oprindu-se în aer, dematerializîndu-şi secţiunea centrală şi eliberînd încărcătura pe care o transportase peste ani lumină.

Artefactul strălucitor de metal şi plastic care cobora în focarul abia vizibil al cîmpului de forţă, nu părea mai primitiv decît cele mai multe cosmonave din prima generaţie. Cînd atinse suprafaţa rocii, cîmpul ce îl susţinea dispăru şi nava de aur se îndepărtă pentru a fi gata din nou peste o sută de ani, sau peste o mie, după cum va fi necesar.

Prima astronavă de pe Pămînt sosise. De ce, se întrebă, le trebuise atît de mult timp?

▲▲▲

Clindar stătea, în întregime vizibil, la capătul scării largi ce cobora pînă la platforma de debarcare. Era dificil, gîndi, să se poată imagina – un contrast mai izbitor decît cel dintre cele două nave aflate acolo. Noua sosită era uriaşă şi greoaie, acoperită cu componente de echipament grosolane, părînd să fi fost fixate pe ea ca elemente ulterioare construcţiei. Propriul său vehicol, odihnindu-se la o sută de paşi mai departe, era doar o fracţiune din aceasta şi forma sa suplă, de proiectil alungit, era însăşi întruchiparea vitezei şi puterii. Chiar în repaos părea gata să se avînte spre stele.

Oaspeţii nu puteau să nu îl observe şi să nu se mire, în van, de forţa ce-l propulsa în văzduh. Pentru oricare călător spaţial curios constituia de la bun început o provocare – şi o momeală.

Îl vazuseră. Se zăreau, prin ferestrele navei, gesticulînd; îşi putea imagina foarte clar supriza lor. Veniseră tot acest drum – de acum trebuiau să realizeze că erau în alt sistem solar – şi se aşteptau să întîlnească fantasticele creaturi ale unei evoluţii străine. Ceva atît de evident uman ca sine putea fi ultimul lucru pe care l-ar fi anticipat.

Oricum vor avea partea lor de straneităţi la timpul potrivit, dacă minţile lor vor putea face faţă. O avanpremieră era aici, în linia de capete ciclopice care flancau scările. Deşi nu întîlneai două la fel, erau toate aproximativ umane, şi bazate pe realitate. Unele nu aveau ochi, altele aveau patru; unele aveau guri sau nări, altele nu; unele posedau senzori pentru o bandă largă de radiaţii altele nu percepeau altceva decît lumina obişnuită.

Fusese un timp cînd multe din ele i se păruseră urîte şi chiar respingătoare, dar acum îi erau atît de perfect familiare încît uneori găsea că era greu să-şi aducă aminte care dintre ele i se păruse hidos. După ce străbătuse mii de lumi, nimic străin nu îi mai apărea neuman.

Începu să coboare încet, pe lîngă capetele grave ale prietenilor săi nemişcaţi şi tăcuţi. Chipurile înrămate de ferestrele navei stăteau la fel de nemişcate, privindu-l. Nu aveau cum să ghicească de cîte mii de ori erau depăşiţi numericeşte şi cît de mulţi ochi îi priveau prin ai săi.

Ajunse la piciorul scării şi începu să se

JSF: 84

deplaseze de-a curmezişul multicolorei tapiserii de muşchi ce acoperea platforma de debarcare. Cu fiecare pas, mici valuri de culoare se unduiau peste covorul viu, sensibil, amestecîndu-se şi fuzionînd în complexe figuri de interferenţă ce păleau încet, pierzîndu-se în depărtare.

Clindar merse printre desenele dănţuitoare ale valurilor create de tălpile sale, pînă cînd se află la mai puţin de patruzeci de paşi de navă; acum ocupanţii acesteia puteau să-l vadă şi ei la fel de clar. Se opri şi îşi ridică mîinile în gestul care, de la un capăt la celălalt al universului, proclama: „Nu sînt înarmat – Am intenţii paşnice". Apoi aşteptă.

Nu credea că avea să aştepte prea mult – probabil cîteva ore, sigur nu mai mult de cîteva zile. Ar fi trebuit să fie emoţionaţi şi curioşi, şi deşi prevăzători, vor fi fiind destul de inteligenţi ca să realizeze că erau complet în puterea sa. Dacă ar fi dorit să le facă vreun rău, şubrezii pereţi ai construcţiei lor nu le puteau oferi nici un fel de protecţie.

Deja – atît de curînd! – unul dintre ei dispăru din fereastră, îndreptîndu-se spre interiorul navei. Ceilalţi continuau să privească manevrîndu-şi instrumentele şi discutînd. Aveau un fel de dispozitiv de înregistrare îndreptat spre el; nu îşi putea aminti nici o rasă care omisese să facă aceasta.

O uşă se deschise într-una din laturi. Greoaie şi stîngace în costumul protector, o fiinţă stătea la intrare ţinînd în mîini un pachet mare, plat. Fără îndoială aceste creaturi ştiau că puteau respira atmosfera, dar erau de asemenea conştiente de pericolul contaminării. Acţionau cu precauţie şi îi aprobă.

Fiinţa păşi pe muşchi şi se opri pentru un moment, tulburată de frumuseţea valurilor ce i se năşteau sub tălpi. Apoi privi în sus spre Clindar şi ridică pachetul. După un moment de ezitare, înaintă.

Încet, prevăzător, hominidul venea spre el, părăsind adăpostul grotei sale metalice. Clindar rămase nemişcat, relaxat dar atent, reamintindu-şi multe întîlniri de pe multe alte lumi.

Ajunsă doar la cîţiva paşi distanţă, creatura se opri şi întinse încet o mînă cu palma deschisă. Astfel, gîndi Clindar, se salută între ei; gestul era unul comun printre bipede, îl întîlnise deseori. Întinse la rîndul său propria-i mînă.

Degete subţiri, lipsite de unghii, cuprinseră mănuşa flexibilă, întîlnindu-se peste ani-lumină şi ere. Ochii amîndurora se închiseră, ca şi cum spiritele pe care le reflectau ar fi depăşit intermediul vorbirii. Apoi hominidul îşi coborî privirea şi îi înmînă pachetul.

Acesta consta din duzini de foi foarte subţiri, dintr-un material uşor, tare, acoperite cu gravuri şi desene. Primul era o diagramă astronomică simplă, evident a sistemului planetar din care venea fiinţa. Săgeţi indicau vehement a treia planetă numărînd dinspre steaua centrală.

Clindar întoarse pagina. Acolo, minunat executate într-o tehnică de aparenţă tridimensională, erau imagini ale unui glob văzut din spaţiu; şi recunoscu îndată continentele.

Arătă spre sine, apoi spre inima Africii. Era uluit vizitatorul? Nu putea şti, este imposibil să judeci reacţiile altui hominid pînă cînd nu-l cunoşti îndeaproape; expresiile unor emoţii de bază ca frica şi ostilitatea sînt aproape în întregime arbitrare, diferind de la specie la specie.

Uitînd, pentru un moment de vizitator privi familiarul triunghi teşit a cărui formă se modificase atît de puţin în cele trei milioane de ani. Dar totul în acel triunghi – animalele şi plantele pe care le cunoscuse odinioară şi probabil climatul şi topografia de amănunt a solului – se vor fi schimbat pînă aproape de nerecunoscut.

Iar aceste creaturi se transformaseră din sălbaticii flămînzi care fuseseră strămoşii lor. Cine ar fi putut visa că fiii Lunateculuí vor ajunge atît de departe; deşi văzuse aceasta petrecîndu-se de atîtea ori în trecut, întotdeauna, i se păruse un miracol.

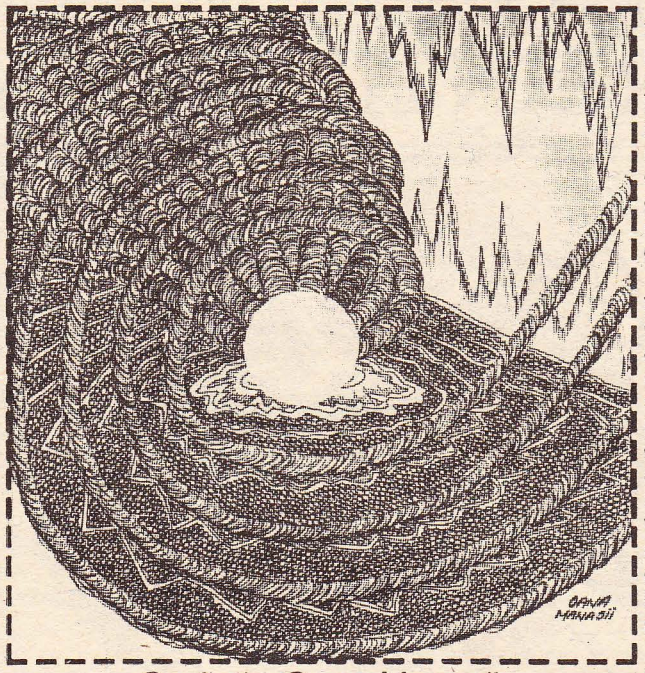

Grafică - Oana Manasii

Unele civilizaţii erau incredibil de ignorante în privinţa propriului lor trecut; Clindar se întrebă dacă aceştia vor fi avînd vreo părere despre drumul parcurs de la peşteră la nava spaţială. Desigur, nu puteau ghici cele ce vor urma. Făcuseră primii paşi şovăitori spre stele – dar libertatea spaţiului era numai un simbol, nu întotdeauna bine definit, accesibil unui anume nivel de înţelegere. Fuseseră mulţi cei care rezistaseră pasului peste pragul universului, doar pentru a fi zdrobiţi de dezvăluirea tainelor prea mari pentru puterea lor de stăpînire. Unii supravieţuiseră, cu preţul renunţării la stele şi al închistării în propria lor lume, în spatele barierii de ignoranţă. Spiritul altora fusese atît de zdruncinat încît pierduseră voinţa de a trăi, iar planetele lor reintraseră în stăpînirea animalelor necuvîntătoare.

Căci erau cîteva cazuri prea grele pentru a putea fi suportate; şi pentru multe specii acestea includeau darul adevărului şi darul veşniciei. În timp ce întorcea paginile cărţii care îi fusese înmînată, oprindu-se să privească diagramele şi fotografiile saturate cu informaţii vizuale, Clindar se întrebă dacă oaspeţii erau gata să facă faţă imensei făgăduinţe a vreunuia dintre ele.

Iar dacă vor dori să le primească, arta şi ştiinţa a mii de lumi se vor revărsa asupra lor. În subteranele băncilor de memorie ale acestei planete se aflau depozitate răspunsurile la întrebările care îi obsedau, – vindecarea tuturor bolilor, soluţiile tuturor problemelor de materii prime, energie şi repartiţie – probleme pe care semenii săi le rezolvaseră de atît de mult timp încît acum le venea greu să creadă că existaseră vreodată.

Li se putea arăta arta stăpînirii trupului şi creierului, încît să poată atinge întreaga expresie a puterii fără să-şi irosească viaţa ca fantome intelectuale într-o minunată maşină, sub capacitatea lor de a o manevra. Puteau sfărîma dominaţia durerii astfel ca aceasta să devină o santinelă, nu un tiran, trimiţînd mesaje pe care raţiunea era capabilă să le accepte sau să le ignore, după bunul său plac.

Mai mult decît atît, ar putea să aleagă momentul morţii cînd ar dori. Li s-ar arăta multiplele căi ce duc dincolo de mormînt şi preţul care trebuia plătit pentru nemurire în toate formele ei.

Li s-ar deschide dinainte perspectiva timpului infinit, cu toate spaimele şi promisiunile ei. Unele minţi puteau înţelege, altele nu: aceasta era linia despărţitoare între cele care moşteneau universul şi cele care erau doar animale inteligente. Nu exista nici o cale de a spune în care din categorii se va încadra vreo specie, pînă cînd nu atingea momentul ei de adevăr – moment de care noii veniţi se apropiau atît de iute, deşi în totală ignoranţă.

Acum, pentru mai bine sau mai rău, trebuiau să lase în urmă jucăriile şi iluziile copilăriei. Căci vor urmări istoria şi gîndurile a miliarde de civilizaţii, vor descoperi că nu erau unici – că se aflau într-adevăr jos pe scara evoluţiei cosmice. Şi dacă, asemeni multor societăţi primiive, cultura lor încă mai credea în zei şi spirite, trebuiau să abandoneze aceste fantezii şi să facă faţă crudului adevăr. Poate nu în secolele viitoare, dar într-o zi şi ei vor porni spre inima Galaxiei, descoperind forţele titanice ce se frămîntă acolo, printre cele mai vechi dintre stele, minunîndu-se de inteligenţele care le pot controla.

Între timp, era de lucru; iar o lume aştepta să-şi întîlnească oaspeţii.

Stînca începu să se miste, rotindu-se în jurul axei, astfel încît curcubeul strălucitor al inelelor se deplasa pe cer. Accelerînd constant, insula aeriană se îndreptă spre cascada ce acoperea întregul orizont şi cele două turnuri gemene care o flancaseră pînă atunci dispărură în depărtări.

Cerul de deasupra devenise un mănunchi de fişii vărgate, alburii, alunecînd veşnic din stele. Într-o izbitoare tăcere, stînca pătrunse în zidul de nori şi soarele auriu se topi într-un crepuscul roşiatic.

Amurgul se transformă în noapte, dar pe insulă domnea, licărind, slab luminiscenţa palidă a muşchiului şi a copacilor. În afară de această licărire, nimic nu era vizibil, exceptînd vălătucii de ceaţă şi vapori ce se învolburau pe lîngă ea cu o viteză inimaginabilă. Stînca părea că se mişcă prin haosul de dinaintea Creaţiei, sau că trece frontiera dintre viaţă şi moarte.

În cele din urmă ceaţa începu să se subţieze; forme vagi de lumină clipeau în faţa ei, pe cer. Şi deodată, ieşi dintre nori.

Dedesubt era încă marea fără de sfîrşit, luminată blînd de razele alb-sidefii revărsate de curcubeul de cristal de pe cer. Împrăştiate pe ocean în mulţimi fără număr, de la nivelul valurilor pînă la înălţimile stratosferei, pluteau insule aeriene de toate formele şi mărimile posibile. Unele erau strălucitor luminate, altele simple siluete pe fundalul cerului; majoritatea erau nemişcate, dar cîteva se deplasau cu rapiditate ca nişte transatlantice în rada unui mare port, la ora fluxului de după-amiază, cu balizele şi luminile sclipind în jur. Era ca şi cum o întreagă galaxie ar fi fost capturată şi adusă pe acel tărîm; iar capătul superior se topea imperceptibil în pulberea strălucitoare a Căii Lactee.

După trei milioane de ani în sălbăticie, fiii maimuţelor ajunseseră la prima aşezare a Celor din Stele.

Traducere de Faure AGACHI

Aţi întrebat, vă răspundem

DIGITAL ART

Cristian Nanu-arhitect,n.2 aprilie 1957, muzica-studii particulare.
Florian Nanu-inginer instalaţii în construcţii, n.21 septembrie 1960, 8 ani la "Liceul de muzică nr.1", unde a studiat vioară, violoncel şi pian.
Primele compoziţii pe o orgă,în anii '76-'77.
Data oficială a înfiinţării Digital Art-1982. Au urmat participări la o serie de festivaluri studenţeşti de muzică.
1989-concert Sala Polivalentă împreună cu Sfinx, Voltaj, Iris,ş.a.m.d.
1990-Galele UniFan-prima apariţie notabilă.De asemenea,pentru prima oară a avut loc prezentarea unei piese la secţiunea compoziţie - preselecţie "Mamaia".<<*Am fost selecţionaţi şi am participat.Nu am luat nici un premiu.De notat-la compoziţietrofeul a fost cîştigat de compoziţia originală"Ave Maria"*>>.
1991 - Formaţia a produs şi a realizat aranjamentul muzical la piesa ce a ocupat locul 1 -"Heroes Of The Past", interpretată de Dan Daniel în topul TV *3,2,1*, care ulterior a participat şi la festivalul "Cerbul de aur '92 .
1992 - *interzicerea compoziţiilor Cristian&Florian Nanu pe postul naţional de radio ,interzicere datorată faptului că s-au cerut drepturile legale de plată pentru folosirea compoziţiilor originale,care erau difuzate foarte des în programele radiofonice,fără a se menţiona numele autorilor. De specificat că faţă de alţi compozitori care îşi încasau drepturile de difuzare, compozitorii Cristian şi Florian Nanu erau cu bună ştiinţă omişi.*
(Declaraţia aparţine fraţilor Nanu, JSF neexistînd pe vremurile alea tulburi. Nn)
1993 - o alta realizare notabilă a fost producerea muzicii originale a genericelor de la emisiunea *"Ora 25 - Tranzit TV"* de la TVR, care au fost folosite timp de 8 luni fără a se plăti producţia şi drepturile de autor şi fără a se menţiona numele compozitorilor. După nenumărate apeluri pentru încheierea unui contract şi intrarea în legalitate,fiind refuzaţi de fiecare dată, au făcut uz de dreptul constituţional de a acţiona în justiţie TVR. Procesul este acum la a şasea înfăţişare.
(Declaraţia aparţine fraţilor Nanu, JSF existînd pe vremurile alea tulburi, dar neavînd suficientă forţă pentru a se amesteca în scandal, nu s-a amestecat. Şi bine a făcut. Nn)
1994 - în aprilie au loc 2 serii de concerte.In sfîrşit, pentru prima dată în România, concert de muzică electronică. De asemenea,va avea loc premiera filmului *"Neînvinsă-i dragostea"-regia Mihnea Columbeanu* - cu muzica compusă de Cristian şi Florian Nanu.
"Pînă la ora actuală şi în concluzie,nu avem nici un disc, nici o casetă şi de asemenea nici un C.D. Pînă la apariţia sponsorilor,vă aşteptăm la concertele din octombrie."

-Ce puteţi spune cititorilor J.S.F. despre formaţia Digital Art?

-De peste 10 ani sîntem în domeniu Lucrăm, programăm, compunem, fără a reuşi decît în aprilie 1994 să ieşim într-un concert de muzică electronică, la sala Ion Dacian a Teatrului de Operetă. Ce-i drept, am participat la mai multe concerte, dar sporadic (invitaţii, concursuri studenţeşti).

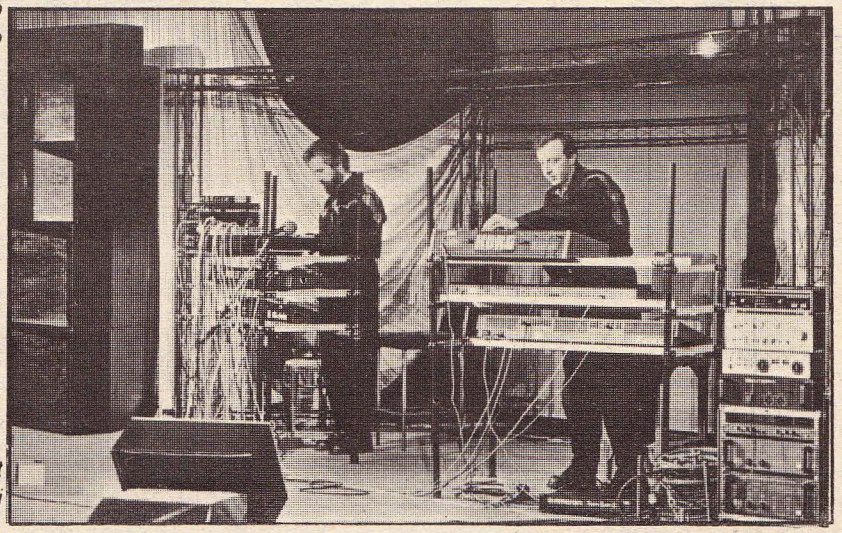

-De ce nu aţi oferit produsul dvs. publicului mai devreme?

-Motivele sînt mari şi întemeiate.In primul rînd, lipsa de interes şi bunăvoinţă, care la noi din păcate, încă persistă. Concertele, muzica noastră, pentru a putea fi oferite publicului, necesită o investiţie uriaşă, şi la noi funcţionează încă principiul "totul pe gratis". Noi vrem să dăruim publicului o calitate în concert cum nu s-a mai oferit pînă acum, şi de aceea am tot întîrziat spectacolele, pe care le vrem apropiate de cele din Occident, cel puţin din punct de vedere audio. Investiţiile pt. echipamentul de sonorizare sînt făcute de Digital Art şi pentru vizual nu au mai existat destui bani. In concluzie,ceea ce urmărim noi este calitate şi muzică deosebită în România la un standard occidental.

- Care este rolul calculatorului în muzica electronică?

- Rolul calculatorului este de a te ajuta să-ţi pui ideile şi interpretarea pe mai multe portative. De reţinut:nu calculatorul compune, el este ca un simplu instrument de reproducere a ceea ce creezi,compui şi orchestrezi.

DIGITAL ART

- Ţinînd cont de faptul că sînteţi membri fondatori F.N.T.S.F. în domeniul muzicii electronice, pe cînd concerte gratuite pentru fani?

- In momentul în care F.N.T.S.F.-ul ne va ajuta să avem un sediu decent la care ne angajăm să plătim o chirie decentă, promitem să dăm spectacole gratuite fanilor, cu toate că investiţia personală este foarte mare şi din păcate , după cum aţi citit mai înainte, nu am reuşit să obţinem măcar sume decente în urma muncii noastre.

- Eu am avut ocazia să asist la concertul dvs. din aprilie,şi m-am îmbolnăvit de febra Digital art. Problema este că de atunci mi-a fost imposibil să vă audiez compoziţiile. Cînd şi în ce condiţii vă putem audia ?

- O parte din piese sînt difuzate de posturi de radio independente - FUN RADIO - pentru care am făcut şi genericul emisiunii de muzică electronică. Dar la alte posturi de radio, în primul rînd cele naţionale, sîntem refuzaţi şi acest lucru ne împiedică să facem publică muzica noastră. Oricum noi recomandăm , măcar posturilor de radio independente, ideea de a difuza muzică electronică. In ceea ce priveşte produsul nostru, se pare că va trebui să suportăm costurile unui CD şi a unei casete. Ca proiecte de viitor concrete - vizăm o serie de concerte în septembrie-octombrie, probabil tot la sala Ion Dacian.

- Cu promisiunea că vom anunţa la timp concertele dvs. vă rugăm să ne răspundeţi la o ultimă întrebare : ce implică un concert de muzică electronică?

- Pe lîngă mutarea întregului echipament din studio - sintetizatoare, computer, procesoare digitale de sunet, mixer etc - implică şi o instalaţie de ultimă oră, de transpunere pe micul ecran a imaginilor de pe un monitor color pe cristale lichide pentru computer, folosind diferite sisteme şi programe geometrice pentru realizarea unei imagini deosebite în concert.

DAR PENTRU NOI - CA PRODUCĂTORI DE MUZICĂ ELECTRONICĂ ŞI COMPOZITORI - CEEA CE FACEM IMPLICĂ PASIUNE, PASIUNE, MUNCĂ, MULTĂ MUNCĂ, SENTIMENTE ŞI RENUNŢĂRI ŞI VISUL CĂ, ÎNTR-O BUNĂ ZI, VOM REUŞI SĂ FIM AUZIŢI DE TOŢI IUBITORII MUZICII ELECTRONICE!

A consemnat,
Traian Bădulescu

ATLANTYKRON (D)IN IMA(R)GINI

Capidava '94 Atlantykron

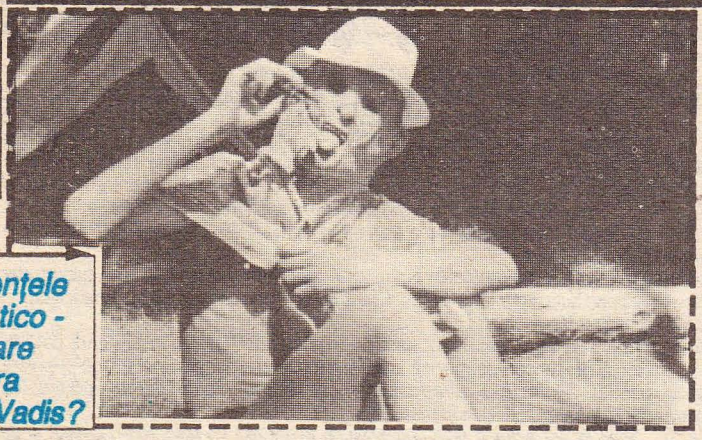

Influenţele climatico - culinare asupra Quo Vadis?

Tot Quo Vadis?: Dănuţ Ivănescu şi Marian Irimia într-un simultan de balet Scandic

Ovidiu Petcu în procesul de creaţie

Au unde-s zăpezile de pe aci? *- Roberto Qualgia, Adriana Macsut şi Carmen Neagu. Atlantykron 1993*

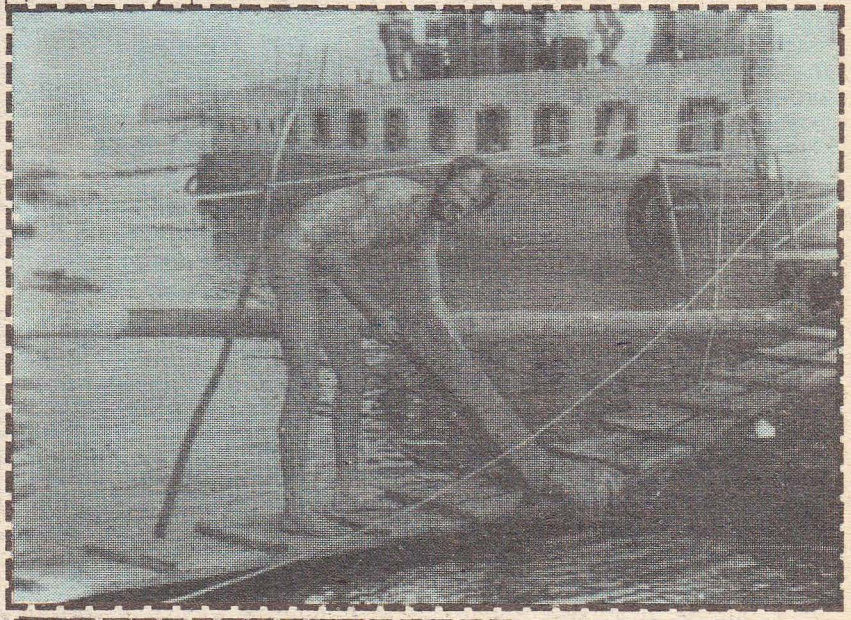

FoTo: Marian Irimia Mihai Samoilă

O parte din String inaugurînd o nouă metodă de sponsorizare.

Şi puţine femei fost-au în cea tabără, dară ei nu se spăriară, ci, dupre voia şi precepera lor, făcură altele şi fu bine!